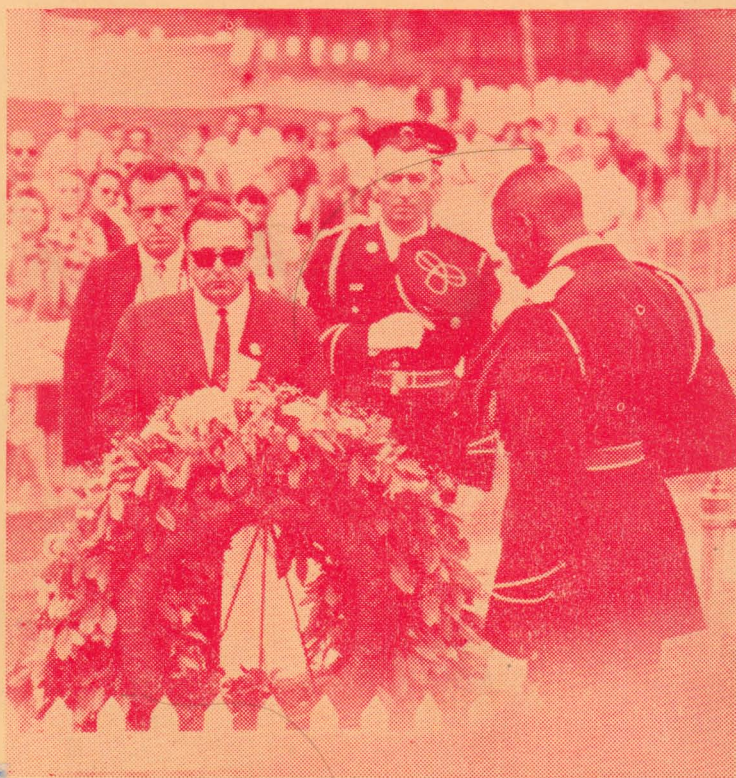

ВОЛОДИМИР РИБАК

ЗМОВА НА ЖИТТЯ ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ

Українці з Канади зложили вінець на гробі президента

7.9
В

**ЗМОВА НА ЖИТТЯ
ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ**

БІБЛІОТЕКА "ПРОБОЄМ" Ч. 8

(Друковано частинами у "Вільному Слові" 1966-67)

Printed by the Basilian Press — 286 Lisgar St., Toronto, Canada

ЗМОВА НА ЖИТТЯ ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ

НА ОСНОВІ ДЖЕРЕЛЬНИХ МАТЕРІЯЛІВ ОПРАЦЮВАВ:
ВОЛОДИМИР РИБАК

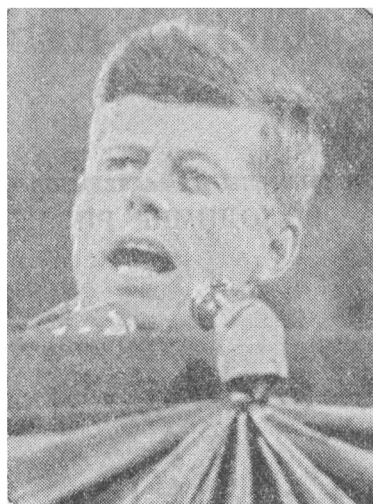
diasporiana.org.ua

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКОГО ВИДАВНИЦТВА "ПРОБОСМ"

ТОРОНТО

1967

КАНАДА

Президент Дж. Ф. Кеннеді

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Мабуть в історії світу жодне інше вбивство, навіть попередніх президентів Америки чи голов інших світових держав, не викликало такого великого зворушення, жалю і співчуття у людства цілого світу, як вбивство Президента ЗДА Джана Ф. Кеннеді. І хоч слідчу комісію очолював найвищий суддя Америки Воррен, то висновки цієї Комісії не дали задовольняючої відповіді, хто властиво є дійсним вбивником і хто стояв в його зацінці. Від того часу написано тисячі різних статей у світовій пресі, в яких їх автори намагались в'яснити вбивство Президента Кеннеді, видано сотки різних брошур і десятки грубих книжок, але однастайної думки немає і питання чи вона колись буде, а якщо буде, то коли?!

Про вбивство Президента Кеннеді багато писала також українська преса у цілому світі. Писало і "Вільне Слово". Але в українській літературі ще не появилось окреме видання, щоб українському читачеві дати щось більше, як тільки одну статтю чи цілу серію. Тому п. Володимир Рибак взяв на себе завдання — написати на основі достовірних джерел, — обширніше про вбивство Президента Кеннеді і якнайбільше зблизитись до правди.

Видавництво "ПРОБОЄМ" подає до рук нашим читачам нову цікаву книжку в надії, що воно належно оцінить почин видавництва і викупленням цього накладу, спричиниться до видавання дальших корисних книжок, щоб українське друковане слово жило і розвивалось!

Д-р С. РОСОХА, видавець

ВСТУПНЕ СЛОВО

Одною з наймаркантніших подій останніх років — це безперечно трагічна смерть президента З'єдинених Держав Америки Джана Кеннеді. Про його трагічну смерть заговорив цілий світ. Події з ним зв'язані, не сходять зі сторінок світової преси, телевізії й радія.

В останніх роках сколихнуло публічну опінію звідомлення комісії Воррена, найвищого представника американського суду. Міжнародні правники, політики, журналісти й суспільно-політичні діячі затурбовані методами, якими послуговується наймогутніша держава світа, Америка. Досліди, які появилися після звідомлення Комісії Воррена, роблені приватними, не державними чинниками, оспорюють правдивість звідомлення Воррена і твердять, що президент впав жертвою змови. Вони стараються доказати, що не Освальд застрілив Кеннеді, але шайка змовників. На їх думку, звідомлення Воррена повне фалшів, щоб укрити змовників і затерти за ними всякі сліди.

Крім щоденної, чи періодичної преси, появилося кілька об'ємистих книжок у справі вбивства президента Америки та катування і схоронення їх перед виміром справедливости. На перше місце виступає книжка Йоахіма Єстена п. з. "Правда про вбивство Кеннеді". Книжка видана в Цюріху, в Швайцарії, в 1966 році, має 360 сторінок і коштує \$5.00.

Другий дослідник справи вбивства Кеннеді — це Едвард Й. Епштайн, який також написав книжку п. з. "Перехресні допити". В своїй праці він дуже гостро скритикував методи слідства комісії Воррена та спосіб процедури судових чинників. Едвард Епштайн поставив собі за ціль знайти замотані нитки, які провадять

до дійсних вбивників Кеннеді і на підставі йому доступних документів написати наукову розправу.

І Естен і Епштайн твердять, що не Освальд, але спілка осібників крита американським проводом доконала вбивства. Вони обидва в імені публічної світової opinio домагаються, щоб справу замордування президента Кеннеді передати в руки кримінальної поліції, а не групі політиканів прихильних теперішньому президентові Джансонові. Обидва вони кидають клич, що вбивники президента є між нами й поповнюють дальше вбивство на тих особах, які щонебудь знають про трагічну смерть президента, або про методи слідства. З приводу тих закликів, ціла Америка стурбована. Населення домагається виявлення правди, бо інакше пляма незатертої ганьби лишиться раз на все на американському урядові.

Володимир Рибак

НЕРВОВЕ НАПНЯТТЯ ПЕРЕД ВИЌЗДОМ ПРЕЗИДЕНТА ДО ТЕКСАС

Останньої ночі перед смертю президента Кеннеді виринула суперечка між президентом і віцепрезидентом Джансоном. Тло суперечки була невдачна розв'язка порозумітися з поліцією в Тексасі в цілі охорони. Вілліям Манчестер у своїй книжці про смерть президента Кеннеді пише, що Кеннеді виїхав до Тексасу в справі податку. Президент Кеннеді відчув, що Джансон є здібний до того, щоб зробити там колотнечу між демократами Тексасу.

В книжці Манчестера описано з подробицями, як Кеннеді приїхав до Тексасу, не зважаючи на відряджування своїх приятелів, між якими були також так поважні як сенатор Губерт Гомфрі з Міннесоти, амбасадор Об'єднаних Націй Адлей Стівенсон, сенатор Вілліям Фулбрайт, парламентарний організатор Гейл Воґс і національно-демократичний член Комітету з Тексасу Байрон Скедтон.

Побоювання тих дорадників були оправдані. Президент мимо всього, таки поїхав до Тексас, де заплатив життям.

Сенатор Вілліям І. Фулбрайт з Арканзасу сам цитує свою осторогу, що "Даллес є дуже небезпечний". Президент Кеннеді відповів: "Як я туди не поїду, то й ви не поїдете". Манчестер пише, що кінець-кінців вони згодилися на подорож, але тим суперечки не спинили. Вона була оживлена між губернатором консервативної партії Джаном Коннелі і ліберальним сенатором Ралфом Ярборо.

Якщо ту суперечку вдалося б погодити, тоді можна було сподіватися, що демократи вийдуть в часі виборів 1964 року горою. Манчестер підкреслює, що Кеннеді змінив свою думку, однак та думка звучала, що президент не повинен мати аж таких противників, які могли б його здержати з візитацією якогонебудь міста, чи провінції. Автор книжки каже далі, що Кеннеді довір'яв радам своїх приятелів. Але давати Даллесові ультимат, було б зневагою для президента держави. Вправді, племінний інстинкт є глибоко вкорінений "за старим кордоном" і буде сильно ставити опозицію новому кордонові, так відмінному в терпимості і згідливості, Кеннеді.

Президент Джан Ф. Кеннеді знав обов'язки президента й цинив їх більше, як всякі неприємності. Він знав і цинив особу, що очолює державу і яку то особу він сам репрезентував. Особисті неприємності, яких він і його дорадники сподівалися, він клав на другий плян і сам вирішив, мимо всього, виїхати до Тексас і віч-навіч стрінутися з тим усім, що йому могло загрожувати.

ЗАГАДОЧНІ ЗМОВНИКИ

Лі Гарвей Освальд не сам убив президента Кеннеді, як це розтрубіла американська преса. Кожний вчинок Освальда був узалежнений від даної хвилини й товариства, до якого належав. В Даллесі не було навіть зв'язку з тою конвенціональною політикою. Недуга захоплення та істерія панування, записується яскраво в історії, хвилює думками й викликає їх та глибоко зворушує суспільство.

Політичний маневр привітав смертю Кеннеді в Тексасі.

Манчестер занотовує, що Ярборо нараджувався з лібералами, щоби попередити Коннелі-Джансона про державну змову, використати той час і поїхати десь в інше місце "на візитацію".

Світова преса витягнула з того безсумнівні висновки і внаслідок того Джансон стратив довір'я в загальній opinіі. На ту тему була розмова Ярборо й інших соратників Кеннеді день перед трагічною поїздкою до Техас.

Пані Джакелін Кеннеді знала про поголоски, які кружляли про небезпеку в Техас. Мимо того її покликали приятелі президента до другої кімнати, щоб її ближче ознайомити. Готелева прислуга аж зжахнулася, чуючи про те все і часто повторюване ім'я Ярборо.

Мимо всього, Джансон все контролював свій знаменитий настрій в присутності свого шефа, але світ заговорив, що він проміняв свій почот за пістоль.

Макс Пен, ждучи на нього, тільки промайнув коридором, немов несамовитий, кудись погнався. Такі нервові рухи звертали увагу присутніх. Звертали увагу також готелевої прислуги, яка ловила вухом кожний звук.

Що ж це все означало? Джакелін Кеннеді шукала віцепрезидента, але він також не сидів спокійно. Час до часу йому треба було вийти й виглядав, пише Манчестер, немов навіжений.

Президент Джан Кеннеді був спокійний.

Далі — пише Манчестер у своїй книжці — що розрахунок Джансона в 19 місяців по тім трагічним випадку, був доценту незгідливий зі звідомленнями Воррена, але, додає, що там була оживлена дискусія, в якій, між іншим, між Джансоном і Кеннеді була стомилева розбіжність.

На жаль, автор не вияснює ближчих даних. Він тільки додає, що Джансон не провадив тої дискусії спокійно.

ЛЮДСЬКА ВСЯЧИНА

В книжці Манчестера аж роїться від натяків про невдоволення президента Кеннеді. А мав він поважні причини бути невдоволеним. Був невдоволений з ле-

тунської фльоти в ЗДА Армії, з генерал-бригадира Готфрея МекГуга, який предсказував холодну погоду в Техасі і доказував помилки пані Джакелін Кеннеді, та багато інших державних потягнень.

Президент був вдоволений ентузіазмом своєї жінки, яка інтересувалася всіми справами, а передовсім вирядом у дорогу. Він був радий з того, що ця поїздка буде для неї приємною. Президент особисто хвалив її гардеробу ще перед поїздкою, кажучи, що вона буде вирізнятися гардеробою між всіма тими багатими республіканками.

А, мала вона мінкове хутро, мінливе і добірне, мала також діамантову браслету на лівій руці. Бо, що ж могло бути більш природним, як бачити гарних і гарно прибраних жінок з Техасу?

Манчестер змальовує Освальда в загальних рисах. Він позбавляє в своїй книжці його дитинства, розвиває його душевні почування, пристрасті й холодність. Кладе перевагу над ним його жінки пані Руть Пейни, бездоганну господиню й матір двох дітей. Діти були відсепаровані від батька. Освальд до нічого не був прив'язаний і хвиля життя кинула ним в психічне заломання та довела до цієї трагедії.

Руть вияснила, що вона не хоче ждати на свого чоловіка в дома. Вона була огірчена вчинком чоловіка. Будучи в поліційнім арешті, він дозволив, щоб його діти okazійно прийшли до нього. Побачив їх і був з того вдоволений. Перед тим він мусів мати запевнення, що жінка має своє помешкання. Жінки, як видно з книжки Манчестера — не долюблював.

Руть Пейни, жінка Освальда, писала до своєї приятельки, що дуже боліє, що відношення Лі до неї чимраз остигає..." Далі вона писала, що, якщо Лі не бажає з нею довше жити, тоді вона буде щаслива, що зможе бути для приятельки тіткою. Наступного дня вона писала до дочки Освальда Марини ось так: "Я Тебе, Марино, люблю і хотіла б з Тобою жити. Сподіваюся, що Ти і Лі, погодитесь".

Марина так їй відписала: “Дорога Руть! Я така щаслива, що Тобі добре і того добра бажаю Тобі з цілого серця”.

Освальд не жив зі своєю жінкою в згоді й лишив її вдруге. За це автор книжки висловлює йому нагану. Він мав іншу, яку називав своєю протекторкою, їй у всьому звірився, однак не сказав їй нічого про те, що носить з наміром застрілити генерала Едвіна Волкера тою рушницею, яку він сховав у сусіднім гаражі. Після dokonання того вчинку, він мав намір втечи на Кубу. З цього він нікому не звірився, навіть своїй протекторці.

А, вона була дійсно для нього добродійкою.

Манчестер ще й те виявив, що в часі його смерті, віцепрезидент розглядав справи зміни державного секретаря Діна Раска. Він, правдоподібно, мав намір замінити його Робертом МекНамарою. Також розглядав деякі неясні моменти Чарльса Де Голя в французькій мові. Йому стелилися пляни поїхати до Японії, щоб відбудувати престиж Америки, який був захитаний в часі візиту президента Айзенгавера.

Твердження про пляни Діна Раска заперечували давні звідомлення Вашінгтону, журналістів Стіварда і Джосипа Аллена бодай на той час, коли там адміністрували колишні урядники за президента Кеннеді.

Манчестер пише, що Дін Раск обзнайомлений з намірами президента, схилився до нього, до Кеннеді. Через те він зростав на інших державних позиціях. Після смерті Кеннеді, майже цілий кабінет був опанований МекНамарою.

Бобі, тобто сенатор Роберт Кеннеді був уже здецидований, що Раск відійде. Він уже був тим усім перейнятий і старався стати асистентом державного секретаря міжамериканських справ.

Поміщувані статті в журналі “Лук” з заввагами видавця, сповіщають, що ані пані Джакелін Кеннеді, ані Роберт Кеннеді в жодний спосіб не схвально, ані не згоджувалися, щоб цей матеріал був друкований.

Пані Кеннеді дуже нерадо, майже вимушено погодилася 16 грудня 1966 року, щоби Манчестер постарався, щоб видавництво "Лук", коли буде друкувати цей матеріал, не подав авторизації. Цю згоду "Лук" використав, повикреслював деякі важливіші місця, змодифікував матеріал та почав друкувати серіями.

ЗМОВА НА ЖИТТЯ ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ

Звідомлення Воррена не було цілковитим виясненням справи вбивства президента Кеннеді для викриття правдивих вбивників і державної безпеки. Не було там згадки про те, що Освальд мав підложеного двійняка, який постарався втягнути Освальда, як жертву. До вияснення атентату перед публічною опінією треба було брехні, а правда мусіла бути закрита. А так це не було. Так сказав у шпиталі в Паркленд тяжко ранений губернатор Тексасу Джан Б. Коннелі.

Було це 27 листопада 1963. Перед п'яти днями впали стріли, які вбили президента Кеннеді, і смертельно ранили Коннелі. Всі цікаві дізнатися, як це сталося. Фотографічні камери спрямовують сочки на білу постіль, що на ній лежить губернатор. Репортери вічна-віч стоять перед губернатором, який з великим трудом вимовляє слова. Його твердження рішучі й певні: Ось його слова:

"Як ми скрутили на розі, почули стріл. Я оглянувся на ліво й побачив, що президент повалився. Він не сказав ні слова. В тім моменті й мене поцілила куля і я відразу зрозумів, що я смертельно ранений. Я знав, що президент був поцілений також і сказав: Боже мій! Вони всіх нас постріляють!" Тоді впав ще третій стріл і поцілив президента..."

Телевізійне інтерв'ю облетіло весь світ. Воно було друкване в різних часописах і... вкінці призабулося.

В місяці травні 1964, ФБІ, американська поліція ствердила й подала до прилюдного відома, що: Одна і та сама куля прострілила президента Кеннеді й смер-

тельно поранила Коннелі. Після того вже ніхто не сумнівався про правдивість того твердження.

Але в актах було все списано і все таки було цього замало, щоб доказати, що Лі Гарвей Освальд був убивником президента Кеннеді.

ТАКОГО В ТЕКСАСІ НЕ БУВАЄ

В тій справі вже ніхто навіть не сумнівався. Це ж бо було вже доказане, що Кеннеді і Коннелі були поцілені двома, чи трьома кулями і ланцюг підозріння на самого Освальда був розірваний. З того виходило, що Освальд не був самотнім убивником.

Навіть поліція в Далес доказала і ствердила, що найкращий стрілець потребував би 2 до 3 секунди проволоки, щоб удруге вистрілити з Карнако-карабіна. А тимчасом президент Кеннеді і губернатор Коннелі були поцілені двома, чи трьома вистрілами протягом пів секунди!

А були свідки, які бачили Коннелі і чули з його уст, що стріли були один по другім безпосередньо. В додатку багато кореспондентів чули офіційне повідомлення ФБІ, і подали до преси, до публічного відома.

Коннелі ані разу не відступав від того, що сказав зараз по випадку. Він опрокидував кожную сугестію, немов би то одна куля перейшла тіло Кеннеді і ранила його самого. Це ж було неможливе.

Цей факт — гідний уваги, бо відомо, що Коннелі був давним приятелем президента Джонсона. А Джонсон спеціально був заінтересований, щоб у протоколі Воррена не було якихнебудь здогадів, чи помилок.

Заки повернемося до того питання знову, треба нам поцікавитися, чиє свідчення є певніше: постріленого губернатора Коннелі, чи експертів ФБІ? Ось короткий цитат з часописі "Далес Морнінг Ньюз" з датою 23 листопада 1963.

"Лікарі, які переводили операцію на Коннелі в шпиталі Паркланд, дали таке вяснення зараз по опе-

рації: "Він мав щастя, що в тій хвилині, коли постріл був вимірний до нього, обернувся в сторону Кеннеді, бо інакше куля була б його поцілила в саме серце".

Пригадаймо собі, отже, що сказав Коннелі: "Я оглянувся на ліво... в тім моменті й мене поцілила куля". Хірурги ствердили по операції, що Коннелі говорив правду, а його жінка, що сиділа при його ліжку ствердила те саме. Крім того, все те потверджує фільм Цапрудера. Абрагам Цапрудер, фільмовий amator, який фільмував приїзд Кеннеді до Далесу на вузькім целюльоїднім фільмі, сфільмував авто, що в ньому було постріляно президента Кеннеді і губернатора Коннелі.

На висвітленім фільмі Цапрудера можна було побачити, як поцілений Кеннеді хватає себе за шию і в тім самім моменті Коннелі, що при ньому сидів, глядячи перед себе звертається до Кеннеді.

Це тривало около 10 секунд і в тім часі перейшло може коло 10 світлин з фільму, як Коннелі зачав кидатися сюди й туди. Фільм показує, як Коннелі зробив моментально рух на право, а потім на ліво в сторону Кеннеді. В тім моменті його поцілено і він також повалився.

Відносно цього фільму, не може бути навіть сумніву. Якщо б Коннелі був поранений тою самою кулею, яка забила Кеннеді, неможливо, щоб він сидів непорушно впродовж хоч би пів секунди, в якій пройшло коло 10 фільмових образків. Неможливо, щоб Коннелі сидів спокійно поранений у тому часі, як конаючий Президент хватив себе рукою за шию.

Комісія Воррена, коли побачила, що Коннелі не дається сугерувати й не змінє свого твердження, зачала інформувати публічну опінію, що Коннелі попадає в непритомність, тратить свідомість і т. п.

Звідомлення тої ж Комісії припускає, що Коннелі був ранений тою самою кулею, яка прошила тіло президента Кеннеді, однак він тільки тому не зареагував, що не спостеріг свого поранення відразу, але аж пізніше. Але й це твердження не було задовільне.

Бо, якщо б то було незначне поранення, го можна би ставити таке припущення. В дійсності, куля розірвала ребро, перейшла через праву руку Коннелі й увійшла в стегно лівої ноги. Отже неможливим є, щоб губернатор не почув відразу так тяжкого поранення.

В часі переслухування комісією Воррена, 21 квітня 1964 року, Коннелі не змінив свого першого твердження і твердо обстоював те, що говорив передше. Коли йому названа комісія старалася сугерувати, що він помилився, а тепер може спростувати, то Коннелі відповів: "Я є певний, що мене поцілено другим пострілом".

Якже ж тепер пояснити зізнання комісії, коли твердження Коннелі є абсолютне?

Ось що написано в рапорті комісії Воррена:

"Куля, яка поцілила в плече президента Кеннеді, перешла плече й вийшла та вдарила в авто, або в того, що сидів у авті. Але, в авто не вдарила, тільки в губернатора Коннелі, який сидів в авті". Це є зізнання "знатока" таких справ з ФБІ, Frazier-a.

Але, це таке просте "звідомлення" не можна прийняти без застереження. Є ще одне, більш правдоподібне, яке з певністю вияснює всю правду. Це зізнання жінки Кеннеді Жекелін, зложене перед комісією Воррена дня 5 липня 1964 р. Це зізнання було в справі зранення її чоловіка.

Загально було знаним, що смертельно ранений її чоловік впав на її рамя і так лежав на її рамени, аж доки авто не завезло його до шпиталю.

Отже, хто з лікарів може дати достовірну відповідь, у який спосіб ранено президента і скільки стрілів? Ніхто з них не може більш достовірно свідчити, тільки його дружина Жекелін Кеннеді!

І власне, ця частина її зізнання в рапорті комісії Воррена була вичеркнена! Ця частина зізнання Жекелін Кеннеді лежить замкнена в сталевій шафі тайної служби і може бути виявлена аж по сімдесяти і п'яти роках, коли не буде вже нікого на світі з-поміж свідків убивства президента Кеннеді.

Подібно, як зізнання Жакелін Кеннеді, так і інші подібні зізнання ждуть доступу до себе аж по 75-ти роках.

З тіла вбитого Президента було знято 15 світлин і 12 рентгенових таблиць. Ці світлини і Рентген без сумніву можуть вияснити, яку дорогу мали кулі в тілі Президента. Але, на велике розчарування, Комісія Воррена ані словом не згадала про ці пресважливі документи в своїх 26 томах рапорту.

Що з цього можна заключувати? Чи ж найвищий суддя З'єдинених Держав Америки, Ирл Воррен не бачив цих документів? А якщо стався дійсно такий випадок, треба було йому їх предложити! Але годі припускати, що так високо поставлена особа Воррена могла так важливу справу переочити.

Чейже ж Воррен знав про світлини. Треба б отже припускати, що комісія всі доказові документи і світлини моментально усунула зі стола, щоб теорія вбивства падала на "одинокого вбивника" і загрожувала божевільному Освальдові.

ТІЛЬКИ ЗАДЛЯ ЖЕКІ?

Водиться так, що коли якусь людину замордовано, її тіло є до диспозиції властей і судовий лікар переводить обдукцію. Такі приписи обов'язують у цілім цивілізованім світі і кожна замордована людина мусить бути сконтрольована судовими властями. Без дозволу суду не вільно її тіла забирати, заки суд не переведе обдукції.

З Кеннеді було зовсім інакше. Мимо того, що замордований був президентом З'єдинених Держав Америки, не можна було легковажити того закона. Але зі справою Кеннеді закон був злегковажений.

Зачнім з початку. Тіло вбитого президента не вільно було віддалити з Далесу, заки на це не дав дозволу суд Далесу. А в звідомленні Воррена ось що читаємо: "Тільки що стверджено смерть президента, замовлено

домовину і тіло приготовано до перевозу. Заки ще тіло мало бути забране зі шпиталю, знали вже про це два урядники зі штабу президента в Далесі, що не дозволено є забирати тіло з міста і перевозити, заки не переведено обдукцію. І не зважаючи на протести цих двох урядників, домовину вивезено зі шпиталю, вміщено її в амбулянсі та кілька минут перед 2 год. перевезено на летовище...”

Ще більш замотана історія виявляється, коли читаємо, що Кеннет О’Доннел, який є відповідальний за зломання судових законів, так висказався перед комісією:

”Коли домовина була вже вивезена зі шпиталю, з’явився якийсь пан і вияснив, що домовину з тілом не вільно було так довго вивозити, заки не будуть підписані вимагані формулярі... Опісля прийшов ще другий мужчина, і як я опісля довідався — це був суддя. Цей пан увійшов поважно, був дуже спокійний та засумований. Наскільки собі пригадую, він сказав, що ходить про звичайний морд і він мусить зробити всі формальності й перепровадити обдукцію. Закон мусить бути збережений, все одно, хто б то не був замордований.

Коли вони говорили про обдукцію, то мені було ясно, що може зайти якась продовження справи, а це для пані Кеннеді було б не до перенесення.

Ми ввійшли знову в середину і перевезли тіло. Пані Кеннеді стояла з-заду, однак, як мені здається, не знала наших проблем. Потім ми пересунули домовину через залю на двір. Тоді закричав перший з тих панів, що прийшли, як я припускаю, був судовий лікар: “Цього ви не смієте робити! Не маєте права так собі звичайно забирати тіло!”

Ніхто не звертав на нього уваги. Ми посували домовину далі..., не маючи тої певности, що нас знову хтось затримає. Мене турбувало те, що пані Кеннеді щераз мусіла б те все переживати і вина впала б на мене. Ми все відсували домовину і так опустили шпиталь. Ця сцена могла би представляти фільм дикого сходу.

Яким правом О'Доннел спротивився судовим розпорядкам? Яким правом він зовсім звичайно міг відсунути судового лікаря?

О'Доннел відповів, що він це все зробив тому, щоб не дразнити почувань пані Кеннеді. Це пригадує фатальний висказ Рубі, що він тільки тому застрілив Освальда, щоб заспокоїти душевні почування Джеккі (Кеннеді), яка мала виступити зараз після того на процесі, як свідок.

Може докази містера О'Доннела будуть ясніші, як вони подані в рапорті Воррена й колись хтось їх буде читати, що далі сталося з тілом президента:

Пані Кеннеді була поставлена перед дилемою: обдукація або у "Walter Reed Hospital" армії, у Вашингтоні, або в "Marine Medical Center" у Ветезді коло Вашингтону. Вона вибрала Ветезді, тому, що Кеннеді служив при маринарці.

ОБДУКЦІЯ КЕННЕДІ БУЛА СКОРОЧЕНА

Її вибір між двома шпиталями був обмежений. Тим самим права судової обдукації відкинено. Хірурги в шпиталі Ветезда — це переважно високі старшини маринарки і підлягають строгій військовій дисципліні. Їм бракувало свободної лікарської незалежності, щоб зложити від нікого незалежний рапорт.

Слідкуймо отже, який був перебіг справи: Звідомлення Воррена каже, що ще вчором 22 листопада коло 20 години відбулася обдукація і відносно обидвох ран від стрілів ось що читаємо:

"Обдукація виявила, що одна рана була на карку, дещо направо від рівноважника. Лікарі оглядали, куди куля перейшла тілом. Вони ствердили те саме, що було в звідомленні зі шпиталю в Далесі в Паркленд і дійшли до заключення, що куля перейшла через шию і знову ввійшла в тіло, в те місце, що було витяте в шпиталі в Паркдейл в часі операції".

Рапорт Воррена хоче нас переконати, що три військові хірурги прийшли до переконання, що рана на шії безсумнівно є від кулі, яка передіравила її з-заду й вийшла передом.

В дійсності, обдукційне твердження звучить інакше і дещо пізніше було обкроєне. Д-р Роберт Шав, що під його проводом відбулася операція в Паркленд у шпиталі, так пояснює справу:

"Перша куля поцілила президента Кеннеді в шию з переду і ввійшла тілом у правий бік легенів. Кулю витягнуто в часі обдукції в шпиталі Ветезда". Тут ясно показуються протилежні звідомлення. Перше було сказано, що куля вдарила з переду в шию і ввійшла тілом у правий бік легенів і залишилася в тілі аж до часу обдукції. Тоді її вийняли.

Пізніше було стверджено, що куля вдарила в плече, передіравила шию з переду до заду, вийшла з тіла та поранила губернатора Коннелі. Ця версія була спрямована на те, щоб оскаржити Освальда, бо він не міг прострілити президента Кеннеді з переду.

Д-р Шав ніколи не відкликав свого твердження, не зміняв його, ані нічого нового не додавав. Комісія Воррена була змушена зайняти до його твердження якесь становище. Вона станула на тому становищі, що дала лікарям таке вияснення, що вони ним були в своїм першій звідомленні сконфужені і дезорієнтовані, коли прочитали в пресі й почули в радіо.

Одна тільки квестія зі звідомлення Воррена лишилася невияснена: Хто, або що уповноважив шефа хірургів, д-ра Гумеса з Ветезди, щоб він знищив усі записки, які поробив у часі обдукції замордованого тіла президента? А, що він їх знищив, довідуємося зі звідомлень Воррена. Чому ж він це зробив? Це питання йому ще ніхто не поставив. Д-р Гумес подав до протоколу, що він ніякої копії не залишив. Завбаги до цієї обдукції були таки зараз завзято скритиковані. Вже 29 вересня 1964 року проф. Куртіс Кравфорд, професор ньюйоркського університету виголосив у радіо промову і ствердив, що ФБА звідомлення з обдукції є дуже сфальшовані і нема в них правди.

Однострільні постріли, що їх ствердили ФБА на маринарці й сорочці Кеннеді, були на 14 і 13 сантиметрів на ковнірі сорочки. Між цим звідомленням і звідомленням з обдукції є велика різниця, яка виносить 5 до 8 сантиметрів. Професор Кравфорд запитує: "Як можна собі пояснити цю різницю, коли тут є доказовий матеріал, що було сфальшовано?" Чи то на одягу, чи то в часі обдукції? Або — або! Я стверджую, що на одязі і на обдукції!

Але, уважний читач, що обзнайомлений зі звідомленням Воррена, ствердить, що реконструкція вбивства була сфальшована, а звідомлення з обдукції були тільки маніпуляцією. Йому буде також ясно, що Лі Гарвей Освальд тут ні при чому. Він не мав таких умовин, щоб забити президента Кеннеді. Отже, правда зневажена! Освальд не був убивником президента Кеннеді. Президент упав жертвою змовників. Чому комісія Боррена закриває кліку вбивників? Лі Гарвей Освальда зроблено вбивником президента не без користи. Доказом, що Освальд забив президента, знайдено при ньому кілька обгризених курячих кісток. Ці кістки, твердить, поліція, Освальд мав обгризати і стріляти з вікна шестого поверха шкільної бібліотеки до президента. Ось, кого самого вікна знайдено ті кістки, які свідчать, як холоднокровно ждав Освальд людини, на якій поповнив найбільший морд останнього століття. Якось дивно, що йому навіть не задрожала рука в часі ціляння в президента З'єдинених Держав Америки.

ЗНЕНАВИДЖЕНА ПРАВДА

Офіційне переслухання звіту комісії Воррена мусіло бути зовсім задовільне, без огляду, чи воно було добре чи фальшиве. З цього не було витягнуто ніяких консеквенцій.

Не Лі Гарвей Освальд заїдав при вікні курку, але кольоровий робітник Бонні Рей Вілліямс. А, як ще потім можна було довідатися, то він, коли спожив те

курятко, то не мав ані часу, ані нагоди застрілити Кеннеді, а цього нема запроголовано в рапорті Воррена.

Вілліямс сів собі на те нещасливе вікно о 12 год., а о 12:20 опустив те місце, яке комісія Воррена називає місцем вбивства. О год. 12:30 впав перший стріл у президента Кеннеді. Отже Освальдові лишилося тільки 10 хвилин, щоб поробити належну підготовку для забиття президента. 10 хвилин часу зовсім висічає для вбивства людини! Але 10 хвилин є дуже мало, коли усвідомимо собі, скільки треба належної й добре обміркованої підготовки, щоб виконати вдалий атентат. До цієї підготовки ми ще повернемо.

Найперше треба відповісти на питання: Як дістався Бонні Рей Вілліямс до того вікна, яке вважається "вікном убивства"?

В п'ятницю, 22 листопада 1963, так само, як звичайно на 6 поверсі, де знаходилася книгозбірня, група робітників зложена з 12 людей ремонтувала підлогу у великій залі. О год. 12-ій зачалася обідова перерва і всі робітники зійшли один поверх нижче на обід, тільки один Вілліямс лишився. Він сів коло вікна, щоб з'їсти курку, і побачив з гори, як великий натовп людей громадиться, щоб побачити переїжджаючогб президента.

Так сидів чорний Вілліямс 20 хвилин, їв і приглядався з гори тому згромадженню, аж доки не скінчив свій обід. Зараз по своїм обіді він зійшов на 5-тий поверх, до своїх товаришів праці.

В тому самому часі мав би Освальд прийти на місце, де передтим сидів чорний Вілліямс, а це була 12:30 год. в полудне.

Отже, мав би ще 10 минут часу, щоб приготувитися до атентату. В тім часі мав він підшукати найвигідніше місце до стріляння, та приготувити все, що до стрілу конечно, як опісля поліція це все "відкрила" на 6-му поверсі.

А коло вікна було все перфектно приготоване до стрілу. Зі скриньок були пороблені немов стінки, за котрими стрілець міг би скритися перед оком уваж-

ного спостерігача. Отже, стрілець, за поліційним ствердженням був критий.

ОСВАЛЬД — ВЕЛИКИЙ СИЛАЧ І ГЕНІЯЛЬНИЙ СТРІЛЕЦЬ

Щоб так майстерно поскладати ті скриньки, одна людина потребувала б кілька годин праці. В додатку, ця людина мусіла би бути дуже сильної будови тіла, бо кожна скринька важить 55 фунтів і треба б добре увихатися. Також та людина мусіла б зробити з тих скриньок відповідне поле до стріляння. І це все мало б відбутися на протязі 10 хвилин?

Але, тих 10 хвилин не були до розпорядимости Освальда, а були тільки для підготовлення стіни, що була зроблена зі скриньок. Зі звідомлень Воррена знаємо, що Освальд приніс свій Каркано карабін вже в розложеному стані. В будинку знайшла поліція також паперовий футерал, у яким якраз могла міститися названа стрільба. Комісія Воррена навіть прослїдила, скільки потрібно часу, щоб розложити таку зброю. До цього поліція ужила експертів з ФБА, які ствердили, що на це треба не менше, як 6 хвилин.

Треба брати до уваги, що Освальд мусів бути сильно зденерований і так моментально виконати так велику працю, чого тяжко було б доконати доброму фахівцеві. Візьмім, що розложити стрільбу він потребував лише 6 минут. Отже від тих 10 минут треба відтягнути 6 минут, отже лишається тільки 4 минути. Як Освальд міг у чотирьох хвиликах так майстерно поскладати тяжкі скрині, поробити з них відповідні стіни для свого захисту, вибудувати стрільницю — це є таємницею комісії Воррена. Отже, комісія Воррена повинна знайти розв'язку тої неясности, бо інакше та теза, що Освальд був вбивником президента — мусіла б відпасти.

Розв'язка проста, але ще не певна. Скрині могли стояти припадково так поскладані, а одну частину пересував скрині з одного місця на друге. Тому то

коло вікна могли поскладати робітники без Освальда.

Чи дійсно випадок? Чи дійсно все це було без значення, випадково? Чи гніздо, з якого мав би впасти постріл, дійсно було випадково побудовано так, що стрільницю охороняли три майстерно побудовані стіни зі скриньок, між якими стрілець міг би вигідно сісти й покласти стрільбу на приготовану стрільницю, вимірену до стрілу? Чи все це був збіг обставин?

Комісія Воррена поясняє ось як: Дві скрині при-тягнув сам Освальд і поклав декілька скриньок менших, щоб міг на них покласти стрільбу до вистрілу. Яке ж це пояснити? Отже, силач Освальд стогнав і складав 55-фунтові скрині тут і там. А скільки їх було? П'ятдесят, чи тільки дві, або три? Це не входить до рахунку! Нічого нема неможливого! Людина є здібна перенести дім, немов скалу!... а Освальд мав тільки на те чотири хвилини! Крім того він мусів час до часу виглянути на вулицю, чи час уже стріляти. Чому свідки не сказали, що він, перед вистрілом кілька разів визирав з вікна на вулицю?

А зрештою: Коли стрільба вже пристосіблена до стрілу і зараз же відложена і знову зложена для дальшого стрілу, мусить бути цільний прилад знову добре наставлений. Особливо тоді, коли стрілець у / секундах три рази ціляє в те саме місце!

Звідомлення Воррена звучить, що Освальд сидів на одній з тих тяжких скринь і ждав, щоб валка автомашин, між якими було й авто президента Кеннеді, зблизилося до Освальдового прицілу. Скільки ж йому ще залишилося часу з тих чотирьох хвилин?

Отже, досить часу! На це є вірогідне вияснення! Не Освальд, але добре зорганізована шайка змовників приготувала місце атентату. Але, щоб не здемаскувати справи, поліція має відтиски пальців Освальда з двох скринь, зложених під вікном. Як же ж це сталося, коли скрині складав хто інший?

Відповідь зовсім проста: Відтиски Освальда були вже передше приготовані. Він був там затруднений і Освальд був для змовників ідеальною жертвою.

Приходить ще одна невияснена проблема, зв'язана з тою справою. Як Освальд міг знати, що при цій підготовці не буде перешкоджений? Він же ж не міг цього знати. Навпаки! Він мусів знати, і з тим числитися, що так маркантний будинок у часі переїзду президента мусів бути під сталою обсервацією тайної поліції.

Мусимо собі усвідомити, що маємо до діла з величезною чотирикутною залєю в промірі 30 метрів широкою і 30 метрів довгою. Дві товарові вінди і одні сходи є до послуг різного персоналу і то якраз близько того фатального вікна, що з нього мав статися атентат.

Отже Освальд, у той сам час, коли йому приходилося стягати і складати скрині, мусів би примонтовувати свою стрільбу, інсталювати цільчий приряд та ще й у додатку заглядати на вулицю (і то обережно) чи їде вже валка автомашин з президентом Кеннеді. В додатку мусів мати також на увазі три входи до кімнати, з якої мав поповнити атентат, розміщені у віддалі 30 метрів.

Для своєї особистої певности Освальд мусів мати принайменше одного помічника, який стояв би на варті й пильнував би тих трьох входів. Але, як каже вичерпне звідомлення Воррена, він був сам, без ніякого помічника. А все це є проти всякої здорової логіки.

Так, як представляє справу комісія Воррена, жодним способом ця подія не могла відбутися. Возьмім до уваги ще й те, що:

1. Освальд всюди, де тільки був, лишав свою "візитівку";
2. По атентаті "на очах" лишив стрільбу;
3. Він не забув гарно і в порядку зложити той футерал коло фатального вікна, в яким мав принести рушницю. Освідомлюючи все це, мусимо сказати панам з комісії Воррена, що цьому не погірить найбільш наївний і найбільш поверховний громадянин.

ЗМІНА СТРІЛЬБИ ЧЕРЕЗ "ГОКУС-ПОКУС"

Мусимо зайнятися дальшими "чародійними справами", щоб усі докази проти Освальда могли відіграти якусь роль. Ось, маємо протокол судової присяги, яку зложив 23 листопада 1963 р. поліційний службовик Сеймор Вайцман з Даллесу. Вайцман заявив, що він є одним з двох урядовців, які разом стверджували смертоносну стрільбу, знайдену в шкільній бібліотеці в Тексас. В цьому виясненню дослівно так стверджено:

"Ми знаходилися в полуднево-східній частині на шостому поверсі. Мій колега Боон і я майже рівночасно побачили стрільбу. Ця стрільба, то була рушниця марки "Мавзер", калібру 7.65, забезпечена 4 рази 13-цільним приладом і грубим, темнобронзовим шкураним пасом..."

Правдивість цього документу ніколи не була заперечена комісією Воррена. Вони вже пробували важливість цих доказів злагіднити і сказати, що Вайцман тільки "припадково побачив ту стрільбу, але ніколи не мав її в руках". Незабаром після його, у звідомленні було сказано, що експерти ствердили, що це була стрільба Каркано калібер 6.5. Чи ж це можливо, щоб Вайцман тільки припадково бачив стрільбу і розпізнав дрібненькі цифри на цільному препараті з далека?

ТА САМА СЦЕНА З ДВОМА РІЗНИМИ СВІТЛИНАМИ

Але, є ще один образ, що потверджує зізнання Вайцмана. Це є звідомлення агенції УПІ з 22 листопада 1963 р., прислане, як телефото. Це телефото представляє одного кримінального урядовця, який несе знайдену стрільбу на місці атентату. Текст цього напису, що причіплений до телефота так звучить: "Розходиться про стрільбу 7.65 калібрового Мавзера".

Урядник, що держить у руці стрільбу — це лейтенант Карло Дей, член кримінальної технічної лябораторії при поліції з Даллесу. Він зідентифікував цю стрільбу.

Між численними знімками, які були опубліковані у звідомленні Воррена, одна заслуговує на особливу увагу. Це знімок тої схованки, з якої вправ повитий таємницею вистріл до президента Кеннеді.

Ця світлина представляє підбудову коло фатального вікна з трьох скринь, які мали служити для прицілу стрільби. Але, є ще інша світлина з урядження тих скринь, що була поміщена 23 листопада 1963 р. в раннім виданню "Даллес Морнінг Ньюз".

Порівнюючи обидві знімки, бачимо велику різницю. На знімці, що була поміщена в часописі, всі три скрині лежали одна на одній. На знімці, поміщений у звідомленні Воррена, верхня скриня з тих трьох лежить на віконній варцабі.

Заходить питання, котра з тих двох знімок представляє дійсну сцену: 1. Чи стрілець у часі вистрілу мав стоячу, чи зігнену поставу; 2. Чи стрілець підготував собі стрільницю так, щоб міг взяти на мушку колону автомашини, заки вона ще появилася на виміренім пункті, чи може він так приготував собі стрільницю, щоб вистрілити тоді, коли колона автомашин буде вже його минати?

В цьому випадку мусить бути згадана вище наведена умовина: Ті три зловіщі скрині були докладно перевірені в хемічній лябораторії ФБІ у Вашингтоні і експерти ствердили ідентичність 28 відтисків пальців і долонь. З них лише три були взяті з пальців Освальда, а не менше, як 24 відтиски з пальців двох поліційних урядовців. 28-ий відтиск взагалі не був зідентифікований.

Тяжко повірити в те: Доказовий матеріал в повнім значенню був доставлений двома поліцистами. При тому був так посмарований власними пальцями, що є припущення у відношенню 8 до 1, що замасковані злочинці стоять тут, напроти!

Врешті, мусить бути ще вияснена історія наперового футералу, який поліція мала знайти в безпосереднім віддаленню від місця атентату. Про цей футерал звітує рапорт Воррена, що він досить довгий і широ-

кий, і Освальд міг у ній змити розложеною стрільбу Каркано.

Освальд мав би все підготувати й непомітно внести до шкільної бібліотеки ту стрільбу. Що з тим доказом сталося, можна вичитати у звітному Воррена наступне: "Дня 1 грудня 1963 р. був приготований штучний футерал. Це тому так сталося, що в часі дослідів допоміжні середники були потрібні, бо оригінальний футерал стратив свою барву в часі лябораторійних проб і не надавався більше для розпізнання свідків".

Лябораторія ФБІ у Вашингтоні, яка рсбила пробу — це найкраща кримінальна лябораторія в світі. В ній стоять до розпорядимости найкращі технічні приладдя. Було б неможливо, щоб не можна було знайти способу, щоб футерал не стратив свою фарбу і щоб не можна було взяти з нього відтиски пальців. Ці звідомлення є не до повірення!

Яка могла бути причина того, що ФБІ запропастило оригінальний футерал і замість нього предложило інший для зидентифікування? Це дає багатомовну підставу до такого твердження:

Зовсім ясно, що у плянах змовників зайшла велика помилка. Вони припустили, що Освальд мав стрільбу марки Мавзер. Таку саму стрільбу мав той фальшивий Освальд, який відбував вправи в стрілянні на стрілецькій площі недалеко Даллесу.

Звідси він безпосередньо удався з тим Мавзером на місце атентату. А, що опісля вирунула справа зі стрільбою Каркано — треба було ужити різних чародійних штук і приписати їх Освальдові.

Стрільба Мавзера є дещо довша і тяжча від стрільби Каркано. В розложенім стані вона потребує трохи довшого футералу, як розложена стрільба Каркано.

Заходить питання: Чи це дійсно було так важливим, щоб якраз тепер порушувати те, що паперовий футерал, акуратно відповідає мірі розложеної стрільби Каркано?

Знайдений футерал коло фатального вікна безумовно відповідає вимірам розложеної стрільби Мав-

зера. Коли виявилось, що цей футерал буде тільки приблизно пасувати до стрільби Каркано, треба було його дещо поменшити.

І ще одне питання: Чи це дійсно було так важливим, що паперовий футерал тепер відповідає розмірам розложеної стрільби Каркано? Так! Він був докладно припасований!

Звіdomлення Воррена виразно твердить, що: “Паперовий футерал знайдений коло фатального вікна, був правильної величини і допасований до Освальдової стрільби Каркано. Він був знайдений у розложеному стані на шостому поверсі”.

Комісія Воррена потребувала цього твердження, щоб могли відкинути зізнання наочних свідків. А є дві особи, які бачили паперовий футерал, що його 22-го листопада 1963 р. Освальд ніс зі собою. Один з них — це Буел Веслі Фразер, якого підняв Освальд того ранку на своє авто до Даллесу. Друга особа — це сестра Фразера пані Ліні Мас Рандл, що мешкала разом з Фразером.

Тепер, отже, як Фразер, так і його сестра так точно зізнали: “Футерал, що його мав зі собою Освальд, був значно коротший від цього, що був предложений свідкам до розпізнання. Фразер сказав, що футерал Освальда був ок. 60 см. довгий, а пані Рандл припускає, що він був на 70 см. довгий.

На основі тих зізнань, то футерал був на 96.5 см. довгий. Не міг він бути багато коротший, бо найдовша стрільба має 88.4 см. довжини. Та мимо всіх можливих доказів, комісія Воррена відкинула зізнання цих двох наочних свідків.

Варто взяти до уваги їх незбиті твердження, а саме, що предложений їм футерал був багато довший від того, який вони бачили в Освальда. З того можемо заключити, що в футералі Освальда, який він ніс зі собою — взагалі не було ніякої стрільби. Цей футерал був закорткий як на стрільбу Каркано, таксамо і на розложеного Мавзера.

Що ж робить комісія Воррена з тим пропозиціям? Вона просто пояснює, що "обидва свідки мусіли помилитися" і доходить на підставі пропозиційного матеріалу до того, що Освальд приніс розложеною стрільбу Каркано в футералі. Виринає знову запит: На підставі яких доказів? Ніхто не бачив Освальда з футералом критичного ранку крім Фразера і його сестри Рандлі. А самотній свідок Джек Довгерті бачив Освальда, як він вступав до шкільної бібліотеки. Він так і заявив перед комісією: "Освальд нічого не ніс у руках!"

ДВАНАДЦЯТЬ ВИДУМАНИХ ШТУЧОК ЗРОБИЛИ ОСВАЛЬДА ВБИВНИКОМ

Щераз мусимо себе запитати: На який доказовий матеріал оперлася комісія Воррена? Пригадаймо собі щераз всі маніпуляції і штучки:

1. Паперовий футерал скорчується (хіба в магічний спосіб) і тратить барву;

2. Стрільба переміняється з Мавзера в стрільбу Каркано;

3. Скрині, що з них збудовано криївку для стрільця, перемінюється з одного вигляду на інший;

4. При реконструкції атентату 24 травня 1964 р. автомашина і плащ президента перемінюється на інші речі;

5. З осіннього дуба перед мнимим вікном вбивства, в часі реконструкції, холодного листопада, сталося весняне дерево в часі розквіту;

6. Приціл у шию з переду — перемішився в приціл ззаду;

7. Куля, що була застрягла в тілі президента і яку вибрано в часі обдукції, якось вирвалася і ще ранила смертельно губернатора Коннелі;

8. Курку, яку спожив Освальд, потім щераз з'їв Бонні Рей Вілліямс;

9. Аж чотири зізнання про атентат були подані до публічного відома;

10. Нотатки з обдукції знищено;

11. Наочних свідків або не переслухано, або їхні зізнання були змінені як недостовірні. Свідкам заклеб'ювано уста!

12. В часі поліцейного переслухання Освальда не списано жодного протоколу.

КРИМІНАЛЬНА ГРА ПІД БАТУТОЮ СІРОЇ ЕМІНЕНЦІЇ

Звідомлення Воррена — це опубліковані і загально знані справи, однак вони мають ще один сумнів. Чи ці публікації не стоять під диктатом "якоїсь сірої еміненції", що все була ворогом правди, ніби то задля державної рації

З того всього, що діялося у днях від 22 до 24 листопада в Даллес, ціла Америка покритася ганьбою. Ані поліція ФБІ, ані тайна служба не могли переболіти того, що їм не вдалося захистити Президента З'єдинених Держав Америки перед кулями вбивників. Ніколи не було вияснено, як до того дійшло, що Джек Рубі дістався до відкритих в'язничних закутків у Даллес, щоби на очах поліції застрілити Освальда.

Треба ще до того всього додати, що теза тільки одного вбивника Освальда є фальшива! Чи Рубі застрілив Освальда за згодою поліції? Таке признание було би рівнозначне, що: Президент Кеннеді був згорі призначений на смерть з рук шайки змовників. Така пляма на шильді Америки скоро не забудеться! Ті справи були вже заладовані на залізничних рейках мали бути відпроваджені в забуття, але припадково, наперед сфабриковані індиції розв'язалися. ., а розв'язка себе ожебрачила. Підстави політичної рації домагаються, щоб: Президент Джансон доручив найвищому судді ЗДА Ірл Ворренові докладно вияснити морд на президентові Кеннеді. І то безпроволочно! Це була би одинока розв'язка. В 1964 р. президент Джансон був виграв вибори і обняв становище президента. Воррен

зігнував цю розв'язку тому, що так бажав Джансон і вся "державна" американська публічна рація. Ця державна рація все буде числитися найбільшою ганьбою для Америки, хоч тепер вона ще не числиться, бо тепер не потрібно ще витворювати кривавої розгри по атентаті.

КРИВАВА РОЗГРА В ДАЛЛЕС

Тло, на якому замордовано президента — затушовано, як рівнож пощезали всі сліди за вбивниками. Всі ті, які щонебудь знали про вбивство, завчасу повмирили, або їх також замордовано, або поповнили "самогубство". Деякі збожеволіли.

Нині ще не відомо, скільки тих всіх жертв, але загально є знаним, що діється щось . . . несамовите.

Всі ті, які в якийнебудь спосіб і щонебудь знали про закуліси замордовання президента Кеннеді — всі вони мали нещастя нагло вмерти. Як хто з них вийшов ціло зі смертних випадків, у скорому часі поповнив самогубство. Деякі повмирили в зовсім "нормальних" умовах. Їх замордовано.

Зачнім від містера Рейнолдса. Містер Рейнолдс, на велику скалю купець, мав нещастя бути свідком убивства поліциста Й. Д. Типита. Він навіть бачив того чоловіка, який Типита застрілив. І він навіть якийсь час біг за втікаючим вбивником, а в часі переслухання цілий час твердив, що тільки Лі Гарвей Освальд застрілив президента Кеннеді, а коли поліцист Типит хотів його арештувати, він тоді і його застрілив.

Кілька годин по атентаті цей факт був розголошений по цілому світі і ніхто вже не робив собі трудношти, що треба Рейнолдса переслухати.

Перший раз 21 січня 1964 року, два місяці по атентаті на Кеннеді Рейнолдс був переслуханий. Допити переводили урядовці ФБІ. Рейнолдс вияснив їм, що чоловік, який застрілив публічно на вулиці поліциста, не був Освальд.

Два дні по цім зізнанню Рейнолдс був зайнятий у сутеринах своєї робітні. Було це вечором і освітлення було слабе. В додатку вози, що стояли вздовж і впоперек на подвір'ю, також були перешкодою докладно все заобсервувати.

Нагло загремів вистріл і Рейнолдс впав закривавлений на землю. Куля поцілила його в голову. Цілий тиждень лежав Рейнолдс у небезпеці смерті. "Це чудо, що я це пережив" — сказав він кілька місяців пізніше. "Правдиве чудо!"

Ще більш трагічним від спроби вбивства Рейнолдса, була справа з вродливою танечницею Нансі Джейн Муней. Місс Муней була дуже затурбована своїм знайомим Даррел Вейн Гарнером. Цього Гарнера арештувала поліція з Даллесу після того, як він, будучи підхмеленим, в декількох кнайпах наробив бешкетів. Загально говорилося, що "Рейнолдс дістав те, на що собі заслужив. Властивою провинкою Рейнолдса було те, що він всюди виговорював те, що тільки знав. ФБІ не мало вже сумніву, що Гарнер стріляв до Рейнолдса. В додатку Гарнер хвалився своїй швагерці, що Рейнолдс вимазаний з книги життя. Поліція використала цю вістку і впевнилася, що Гарнер є небезпечний. Він уже перед замахом на життя Рейнолдса був арештований.

В цій критичній ситуації для Гарнера з'явилася Місс Нансі. Вона запевнила поліцію під присягою, що в ночі 23 січня 1964 р. Гарнер був у неї. На цій підставі Гарнера випущено на вільну стопу.

По 8 днях поліція з Даллесу арештувала Місс Муней за "заколючення публічного спокою". Вона посперичалася зі своєю співльокаторкою. За дві години знайдено її повішеною у в'язничній келії. Поліція "ствердила", що вона поповнила самовбивство.

Отже: танечниця Нансі Муней, якій Гарнер доставляв алібі для її рятунку, пішов за її званням, до нічного клубу "Каразель". Власником цього готелю був Джек Рубі, який застрелив Освальда.

Містер Рейнолдс живе ще донині. Він трохи за добродушний по випущенню його зі шпиталю. Його

досвід подиктував йому, щоб він відпровадив на другий світ свою 10-літню донечку. Він не хотів далі займатися своєю попередньою працею, бо боявся, щоб той хтось незнайомий, що колись до нього стріляв, тепер не закінчив його життя. Тепер у його домі вечорами панувала скрізь чорна п'ятьма, бо повикручувано жарівки.

В липні 1964 року пригадав собі Рейнолдс краще, як то було. Він твердив, що чоловік, якого він бачив при замордованню поліциста Типита — це був Лі Гарвей Освальд. На цьому Рейнолдс вийшов добре.

Також нещасливий кінець був обидвох журналістів: Джіма Кете і Біла Гунтера. Вони вже не мали часу собі пригадати, бо їх убивники були більш вдалі, як висліджені стріли до Рейнолдса. Убивці журналістів думали, що вони оминуть смерті.

Чи Кете і Гунтер мусіли вмерти? Очевидно, що мусіли. Вони, як добрі журналісти знали закуліси таємниць Даллесу і мусіли вмерти.

В неділю 24 листопада 1963 року в помешканні Рубі зійшлися 6 чоловіків. Господарем цього вечірка був якийсь волоцюга, що називався Джордж Сенатор. До сьогодні ніхто не дізнався, в якій цілі відбулися того вечора сходи́ни в домі Рубі. Деякі познаки виявляють, що того вечора винесено постанову, що Рубі мав застрілити Освальда, вбивника Кеннеді.

ПЕРШІ ЖЕРТВИ В СЕРІЇ ВБИВСТВ

Загально відомо в світі, хто брав участь у цих вбивствах: Вже згадуваний волоцюга Джордж Сенатор, два адвокати Джім Мартін і С. Г. Дроби, і Том Говард, як також журналісти Джім Кете і Біл Гунтер. Пізніше Джім Мартін був "фінансовим дорадником" за посередництвом таємної служби Освальда. Рік після того, адвокат Дроби ось що розповів журналістці Джім Кемпбел:

"Помешкання Рубі знаходилося в дуже хаотично-му стані. Я думаю, що ми були перші, що це бачили".

Тоді Джін Кемпбел запитала: "Чи можете собі дещо з того щось особливого пригадати?" "Ні" — відповів Дроби, "тільки хаос і часописі".

"Чи Джін Кете з того щось бачив?" Дроби заложив руки і сказав щось пошепки до вуха Кемпбел. Кете замордовано попереднього понеділка. Дроби сказав правду. Джим Кете замордовано 21 вересня 1964 р. в його власному помешканні. Тільки, як він вийшов з купальні, дістав цільний удар в горло й відразу помер.

Подібна доля стрінула Біла Гунтера п'ять місяців перед тим. Коло 11 години в ночі він сидів у пресовій кімнаті на поліційному ревірі Лонг Біч. Там він читав книжку і ждав, може щось нового довідається. І таки сталося щось нового: Гунтера застрілено!

Два поліцисти, що якраз скінчили тоді службу, ввійшли до пресової кімнати. Один з них застрілив Гунтера — поцілів його в саме серце з віддалі одного метра. Відтак вияснив, що зробив це через необережність. Йому випав з рук пістоль й він хотів його піднести і в тім моменті впав цільний стріл. Поліцист мав пеха.

В часі обдукиї стверджено, що поліцист при піднесенню пістолі зачепив не хочючи язичок і пістоль вистрілив.

Тимчасом наспіла друга історія. Поліцист сперечався зі своїм колегою, хто з них зможе скорше бігти з оружжям і при тій суперечці випалив знову стріл. Гунтер впав тяжко поранений. Щоб Гунтер не мучився довго з фантастичної примхи поліційно-приятельського вистрілу, мусів вмерти. Скарги за цю примху ніхто не вносив і не було доходження.

Третій учасник цієї таємничої змови в помешканні Рубі був Том Говард, який помер на "удар серця". Його приятелі говорили, що він вів себе в особливий спосіб. Один з тих приятелів привіз його до шпиталю, однак на другий день Говард був уже мертвий. Обдукиї не було!

Ще й сьогодні ніхто не знає, що діялося в помешканні Рубі. ФБІ поводилося дещо загрубо в своїх методах переслухання і було б вдоволене відомостями,

бо жоден з учасників нічого собі не пригадував. Протих, що вносили хаос до помешкання Рубі, тепер уже не було мови.

На удар серця померла також пані Ирлін Робертс. Вона була господинею того пансіону, в якому мешкав Освальд. Пані Робертс нарікала перед своєю смертю, що поліція її довго мучила. Ми вже маємо доказ з метод поступовання в тих справах поліції, як смерть Освальда і ін. Ирлін Робертс твердила, що бачила Освальда з вікна свого помешкання, як він ждав на автобус. Він стояв на автобусовім перестанку.

Але, автобус не їхав в сторону Паттон Енню, де в короткім часі поліція замордувала Типита. На цьому зізнанні Мисис Робертс замовкла на продовж двох років, вона мовчала до своєї смерти. Вона нагло померла 9 січня 1966 року. Обдукції не було.

Лі Гарвей Освальд був у тіснім зв'язку з Генк Кілламом, однак той зв'язок був короткий. Приятель Генка мешкав у тому самому пансіоні, що Освальд. Його жінка Ванда Джойс була до услуг Рубі. Генк Кіллам мусів щось знати особлившого, що було дуже потрібне ФБІ.

Та жінка оповідала, що Кіллама стало пильнувало ФБІ. В короткім часі, для Кіллама вже не було ніякого зайняття в Даллес, бо його працедавці з кожним днем появлялися з детективами. Накінець Кіллам залишив Даллес, щоби в якомусь іншому місті знайти працю і спокій. Він переїхав до Пенсаколи і там знайшов і одне, і друге. Але, його зайняття тривало лише до 17 березня 1964 року. Цього дня він лишив працю і знайшов спокій. Його знайдено на вулиці з перерізаним горлом. Поліція ствердила, що його викинено через вікно з перерізаним горлом, або він сам поповнив на собі самогубство і вискочив через вікно.

ПАНІ, ЯКА ЗАБАГАТО ЗНАЛА

8 листопада 1965 р. в Нью Йорку, в редакції "Тайм" погасли всі світла. В редакції пояснили, що це

на пам'ятку, що до Місс Дороті Кілгаллен дійшла вістка. Дійсної причини згашення світла в редакції ще й до сьогодні не вияснено. Забобонні бабки очікували чуда, але його не було.

Того вечора померла знана в цілій Америці журналістка Дороті Кілгаллен. Поліція ствердила, що вона зажила надмірну кількість таблеток на спання й отруїлася. В поліційнім рапорті записано: "Самогубство".

Правдою є, що Місс Кілгаллен регулярно заживала пігулки на спання, а крім того, часто пила більше, як її організм потребував. Безперечно, могло бути й самогубство. Її оправдує це, що вона ніколи нікому нічого не говорила і завжди була в гарному настрою. Також можна припускати, що хтось, маючи фатальний наліг, хотів використати Місс Кілгаллен до дальших якихсь відомостей, а не маючи від неї згоди, доконав цього морду без великого розголосу.

Дороті Кілгаллен була одинокою журналісткою світової слави, яка по застріленню Освальда була допущена суддею Джовом Б. Бровном в Даллес до розмови з Рубі. Вона говорила з Рубі віч-на-віч в його келії повної пів години, отже могла в тім часі багато довідатися.

Все ж таки, можливим є, що хтось зловний міг підозрівати Дороті, що вона могла дещо більше довідатися від Рубі, як це було відоме на підставі офіційних розмов про смерть Кеннеді.

Поза серцевими ударами, вбивствами й самовбивствами — був ще зовсім інший спосіб смерти для небажаних свідків про типічний атентат на президента 3'єдинених Держав Америки, Кеннеді. Смерть Місс Кілгаллен — тільки через необачний випадок.

Між багатьома небіжчиками, впали жертвою також і два невігідні свідки, що були в комісії Воррена: Один з них був таксіварк Вілліам Волей і другий, робітник сталеварні Лі Боверс.

Вілліам Волей поіритував комісію Воррена сенсаційним зізнанням. Він твердив ані менше, ані більше, що Лі Гарвей Освальд виїхав 22 листопада 1963 р. з "Грей говнд" станції до Горґ Беклей. Він пам'ятав

докладно час, бо мав записане це в своїй повозовій книжці. Це було між 12 год. і 12:45.

В 12:30 Освальд був уже в Тексасі, на 6-му поверсі шкільної бібліотеки. Звідам мав власти перший стріл вимірний до Кеннеді. Отже, тому, що жодна людина не може бути рівночасно на двох місцях, мусів хтось помилитися: або комісія Воррена, або містер Волей.

Комісія Воррена, зі взгляду на державну рацію, не бажала мати ніяких інших зізнань, тільки те, що один й самотній убивник президента був Освальд.

Та, біда в тому, що і Вільям Волей не хотів помилитися. Він бачив добре, був зовсім тверезий і держався при своїх зізнаннях, а саме, що о 12:30 год. він добре бачив Освальда, що поважно і без поспіху йшов до автобусу, всів у нього. На його обличчі не можна було заобсервувати якогонебудь подернування, ані поспіху.

Волей відкрив йому задні двері, але Освальд не вийшов ними, тільки сів спереду, побіч нього, свідка. Так мав Волей нагоду його добре обсервувати. Це був Освальд. Він їхав цілий час, не змінюючи місця.

Комісія Воррена перепитувала його про всі можливі зміни в його повозовій книжці, однак Волей не змінив свого зізнання. Він постійно твердив, що його гостем в таксі був Освальд. Тоді хто властиво виконав атентат на президента?

Волея переслухувано місяцями. Аж вкінці показалося, що Волей помилився. Комісія запитала, як виглядав одяг Освальда і Волей не міг відповісти на це питання. Можливо, що він тепер не міг собі пригадати, бо це вже було давно. Волея далі переслухувано й переслухувано і, здавалось,... що його перемінено в папугу, бо він все повторяв те саме й те саме.

Дійшло до того, що Волей перетомлений щось поплутав. Безконечні переслухання пішли йому на нерви, однак він все стояв при першому зізнанні.

18 грудня 1965 р. змінено вигляд його автомашини. Волей не міг довше обстоювати своїх зізнань. Він . . . помер!

Працівник сталеварень Лі Боверс заобсервував щось іншого на Вілліямі Волей. Але його спостереження були не менше брилянтові. Лі Боверс був готовий присягнути, що він видасть чоловіка, який другий раз вистрілив до президента Кеннеді. Стріл був з переду. Лі Боверс точнісінько описав цього чоловіка: "Був він у товаристві другого. Обидва стояли на тому місці, яке поліція герметично відділила від решти людей. Безпосередньо по вистрілі до президента, я бачив їх, що стояли на одному плоті, напроти президента, що сидів в авті. Один був середнього віку і представлявся відповідно до хвилини настрою. Другому було коло 20 років. На ньому була краткована сорочка, або краткований жакет.

"По вигуку стрілів — вони все ще стояли на своїм місці. Я був звернений до них лицем і добре бачив. Їх поведінка і поведінка урядових кругів робили на мене незвичайне враження. Я відчув душею щось, що мені прояснило в голові...".

Такі вислови можна прочитати у звітженні Воррена. Заки містер Боверс дотиснувся, сталося щось ще більш спрецизоване. Суддя Марк Лейн, який заступав справи Освальдової матері, в цьому моменті нахилився до Боверса, який подав йому ось таку вістку: "Це був тільки момент, як до когось вистрілив".

В комісії Воррена не міг ніхто ані одного разу збрехати, що Лі Боверс мав можливість так точно заобсервувати ту сцену. До часу вбивства Кеннеді, сидів на приблизно 4-метровім підвищенні на всьї, що була на залізничному насипі. Звідтам він міг бачити цілу околицю.

Зі своїх зізнань він нічого ані разу не відкликав і навіть не заплутався в перехресних і повторних допитах.

Дня 9 серпня 1966 року він згинув в автсмобиєвій катастрофі в Даллес.

Аж ген пізніше можна було краще спрецизувати справу. Найневигідніших свідків комісія Воррена позулася. Заходить питання, чому тих трьох, які остали

з Волей-ом впродовж років залишено ще при життю?

Можливо, що прийде нова вістка. На неї не треба було довго ждати. Дня 2-го вересня 1966 р. розійшлася свіжа новина, яка вияснила те, що було загадкове. Ця вістка так звучить: "Безпартійна комісія повинна провірити звітження комісії Воррена і вияснити замотану справу вбивства президента Кеннеді. Ті докази, які були вже проголошені, а потім провірені і "доказані", містять в собі брехню. Фінанси для провірення рапорту Воррена повинен дати історичний Інститут у Нью Йорку.

Провірка не повинна бути наслідком зростаючої критики про звітження комісії Воррена. Вона має бути провіркою важливої події в історії З'єдинених Держав Америки.

Це дуже сумне явище, що приватна установа, така, як Історичний Інститут, мусіла би давати підмогу для провірення Найвищого суду такої держави, як Америка. Ця інституція мала би провірити, чи все, що сказане про вбивство президента і про вбивника Освальда є правдою. Це сумне явище могло би бути для декого тривожним, хто лякається поглянути в минуле. Ця комісія була би ще й тому тривожним явищем, бо викрила би, як викривлюється закон і то Найвищим судом Америки. Ці, які викривлюють закони, не мають ані скрупулів, ані страху перед ніким, бо вони засіли на вершку "американської справедливости". Воно, те явище було би тривожним також для того, хто не тільки ломить закон, але закриває кримінальний злочин убивства президента держави.

Нині, ледве, чи багато є таких, які переконані, що один одинокий Освальд стоїть на овиді злочину останніх років.

ХТО БОІТЬСЯ ПРАВДИ?

Вже від трьох років президент Джон Ф. Кеннеді спочиває в гробі, але ще до сьогодні ніхто не знає, хто замордував президента.

В нашому короткому звідомленні п. з. "Змова на життя президента Кеннеді" Йоахим Естен описує фалші, пороблені у звідомленні Воррена. Тепер знову Едвард Епштайн домагається, щоб правда була виявлена.

Нині загально знане, що кримінальні методи в Америці дуже спрецизовані. Криміналістика в Америці найкраще зорганізована в цілім світі. Знаток тої справи зобов'язався написати про те докторську тезу. Поштовхом до цеї надзвичайної його праці було фалшиве звідомлення Воррена про убивство президента Кеннеді. Слідчі сліди позатирано, свідків повбивано, а ті особи, що тільки дещо про те знали, мусіли "вмерти природною смертю".

Знаток цеї чорної справи — це Едвард Джей Епштайн. Він постановив посвятитися для дослідження того чорного діла, підійти до справи в науковий спосіб і робити на тій підставі докторську працю. Сам він вичув страх перед дотеперішніми методами дослідів. Він постарається доказати перфекцію американської криміналістики, методи викривання і перфекцію фалшивів, коли ходить про виявлення правди.

Представник німецького тижневика "Квік" розмовляв з Едвардом Джей Епштайном, який зібрав уже багато матеріалу до своєї докторської тези. Між тими матеріалами є багато нарікань, зневіри й недовір'я до найвищих судових органів, яких відгомін потряс цілою Америкою.

Ось, коротеньке інтерв'ю представника "Квік" з Епштайном:

Представник "Квік": "Пане Епштайн. До якого висліду ви дійшли, досліджуючи зізнання в рапорті Воррена?"

Епштайн: "Впродовж моїх дослідів я прослідив у одному документі, що в звідомленнях комісії Воррена говориться, що один-одинокий Освальд застрілив президента Кеннеді. В цьому документі сказано більше, як в інших також багатих на факти документах. Ось як написано в цьому документі: "Звідомлення, яке переводило ФБІ в справі обдукиці президентового тіла,

вповні годиться зі звідомленням комісії Воррена". В рапорті Воррена сказано, що випалено три стріли: одна куля пішла попри президента, друга завдала йому смертельну рану, а третя ранила Кеннеді і губернатора Коннелі, який сидів побіч президента. Ця остання куля прошила шию президента, грудну клітку губернатора і продіравила його руку.

Зі звідомлення ФБІ виходить інакше. Там сказано, що куля поцілила Кеннеді, зробила рану, прошиваючи наскрізь грудну клітку і спинилася в тілі президента. Отже, ця саме рана цілком здемаскувала звідомлення ФБІ.

Представник "Квік": Кеннеді і Коннелі були поцілені кулями на протязі 1.8 секунди. Ладунок стрільби Каркано, що її приписано Освальдові, потребує на ладунок часу 2.7 секунди, щоб другий раз випалити. Тому мусів бути ще й другий атентатчик.

Епштайн: Комісія Воррена цього не вияснила. А могло би бути зовсім ясным, якщо б не було цього рішачючого питання. З фотографічних світлин і рентгенових плит, зроблених в часі обдукції — стає зовсім ясным.

ЩО ВАЖЛИВІШЕ: ПОШАНІВОК, ЧИ ПРАВДА?

Представник "Квік": Чому фотографічні знімки не були публіковані?

Епштайн: Всі світлини правдоподібно десь зникли. Американський журнал "Ньюзвік" розшукував за ними. Редакція "Ньюзвіку" довідалася про них в Білому Домі. Там сказали, що світлини знаходяться в родині Кеннеді. Родина Кеннеді заперечила це, виясняючи, що уряд держить під ключем. Я також говорив з п'ятьма особами, що були членами комісії Воррена. Всіх членів у тій комісії було сім. Вони сказали, що Роберт Кеннеді їх десь загірив і їх тепер не можна знайти. Роберт Кеннеді пояснює зовсім навпаки. Він зажадав, щоб світлини з обдукції тіла його брата були комісії доступні. По всіх цих розмовах показується, що комісія

не бажає, щоб кожний з їх членів мав доступ до тих знімків.

Представник "Квік": Чи знімки з обдукції є першорядним доказовим матеріалом? Тяжко зрозуміти, щоб найвище поставлений суддя Америки, Ірл Воррен, який брав участь у всіх проявах слідства, не мав тепер доступу до документів.

Епштайн: Не знаю ніякої підстави, чому справу так запущено. В загальному можна сказати: "На підставі пошанівку"... Не можна також виключити, що комісія Воррена не хотіла узгляднити домагань, тому, що вже доказано, що напрям вистрілу не був згідний з перебігом атентатного звідомлення.

Представник "Квік": Отже, можна доказати, що комісія не хотіла бачити цієї світлини тому, що є можливість, що Освальд був самотнім атентатчиком. У такому випадку, ми не дуже віддалені від пізнання, що доказові матеріали є пофалшовані.

Епштайн: Цього я не можу сказати, що пофалшовані. Члени комісії Воррена мають найкращі доказові матеріали, хоч не бачили фотографій. Отже, прохаю вдоволитися другорядними доказовими матеріалами, тобто звідомленнями з обдукції і третьорядними, а саме зізнаннями свідків. На підставі цього треба думати, що перше і друге і щераз друге — збиває третє. По-перше: по відкриттю, член цієї комісії, суддя Лібелер, цим звідомленням ударив Воррена. Він поїхав до Вашингтону з тим аргументом, що він є членом дослідної комісії, має вгляд у світлини і має право жадати вияснення. Все ж таки він тих вияснень не дістав. Йому сказано, що знімок не можна знайти. Все, що в'яжеться з цими знімками — є повите таємницею й їх оглянути не можна. А кінечним є, щоб цю справу безпроблемно вияснити.

Представник "Квік": Член комісії Джон Меклой так сказав: "Одною з найважливіших справ є те, щоб доказати світові, що Америка не є республікою бананів, якої уряд може бути повалений змовниками". Є можливим, що комісія Воррена більше наполягала на

те, щоб свої зізнання задокументовані скріпити, аніж дошукуватися правди.

Епштайн: В дійсності так воно і є, що завдання комісії Воррена полягає на тому, щоб служити урядові, а не дошукуватися правди. Завданням комісії було в першій мірі політичне.

Представник "Квік": Як міг найвищий суддя З'єдинених Держав Америки Ірл Воррен взяти на себе таку відповідальність?

Епштайн: Європейці мають враження, що Ірл Воррен, що поставлений на найвище становище американського суду, є суддею в змислі європейського розуміння. Тимчасом, в Америці інакше. І це, що там діється, жодним способом не є упадком. Хто ж це такий Воррен?

У часі другої світової війни, Воррен був звичайним собі адвокатом у Каліфорнії. Але, він був рівночасно і губернатором Каліфорнії. З одної сторони він є державним адвокатом, а з другої фаховим урядовцем. Можна ще додати, що він є політиком, якого інтереси доходять до того, щоб служити народові. Народові навіть тоді, коли перед тим народом закриває правду.

В європейським поняттю суддя повинен своєю вже назвою служити правді. В американському випадку так воно не є. Це, що важливе для Воррена, у великій мірі противиться членам комісії. Я є того переконання, що всі члени комісії, в найкращім випадку співпрацюють в добрій вірі.

Представник "Квік": Ви ж говорили з членами комісії! В яким відношенні ці панове сьогодні стоять до тих закидів, що їм роблять з усіх сторін?

Епштайн: Вони все ще переконані, що роблять правильно. Вони задивлені на своє завдання і хочуть, щоб усе перейшло в мовчанці, а потім забудеться і розвіється всякий сумнів. Вони вважають свою працю за отверту, публічну реляцію. При тому всьому вони не подумали, що всі вони спільно є відповідальні за це, Все те дає новий матеріал з домаганням загалу піддати наново справу вбивства судовій процедурі.

Представник "Квік": Ірл Воррен сказав, що факт убивства президента Кеннеді, з державної рації, може бути виявлений аж по 75 роках. Отже, чи знаєте з його слідчих звідомлень, про які факти там говориться?

Епштайн: Тут розходиться про ролю, яку відіграло ФБІ у зв'язку з атентатом на Кеннеді. У звідомленню було сказано, що там був Освальд агент ФБІ. Потім ця вістка дійшла до вух комісії Воррена. Комісія закликала спеців для "добуття язика". Нарешті таки просто запитано шефа ФБІ містера Гувера, чи Освальд був дійсно їх агентом. Відповідь Гувера була виминаюча. Комісія вдоволилася цією відповіддю і остаточно сказала, що вона не бажає більше вертатися до цієї справи.

ПУБЛІКА ЗНАЄ, ЩО ЗВІДОМЛЕННЯ ВОРРЕНА — ЦЕ МІТ

Представник "Квік": Якщо є сумнів, що Освальд не був одним самотнім убивником президента Кеннеді, тоді постає можливість, що вбивники президента є також і між нами!

Епштайн: Є ще й така можливість, що є ще й другий співубивник. Але, про це не подано у звідомленню Воррена. А щодо американської публічної опінії, то вона так висказується про звідомлення Воррена, немов би вона була певна, що це все, що там написано — це тільки міт.

Представник "Квік": Але, Роберт Кеннеді напевно не вірить у цей міт. Чи він є з того водоволений, що вбивник його брата не буде ніколи потягнений до відповідальности?

Епштайн: Роберт Кеннеді був якийсь час в комісії Воррена. Він працював у судовій палаті З'єдинених Держав Америки, де опрацьовувано звідомлення Воррена. Будучи втаємничений в усі подробиці, для нього було неможливим, щоб він бодай не сумнівався у правильність цієї праці. Звідтам він міг публічно зажадати, щоб справу убивства перевірила державна комісія.

БАГАТО ТЕОРІЙ, ТРИ ПИТАННЯ І ЖОДНОЇ ВІДПОВІДІ

Представник "Квік": Часопис "Нью Йорк Пост" публікує від якогось часу артикул, в якому робить безпосередньо відповідальним президента Джонсона за вбивство Кеннеді.

Епштайн: Я знаю ці поголоски і я боюся, бо вони є небезпечні. Вони можуть спричинити конечність повного розгляду звідомлень комісії Воррена.

Представник "Квік": Чи це є правдою, що пані Кеннеді зірвала всякий зв'язок з родиною Джонсона від замордування її чоловіка?

Епштайн: Так!

Представник "Квік": Чи це також є правдою, що президент Джонсон примусив Ірл Воррена продовжувати досліди в тій справі?

Епштайн: Так! Воррен спочатку зрікався бути представником тої комісії. Він сказав ясно, що не бажає більше бути предсідником. Тоді Джонсон сказав, що він сам, Джонсон буде предсідником. Тоді Воррен згодився "послужити державі".

Представник "Квік": Чи "службу державі", яку виконується при допоміж підібних дослідів, муситься уважати звільненою від сумнівів? Це ж бо повна відповідальности праця! Нині критика Ворренового звідомлення обнимає цілий світ! Що ви про це думаете? Які з того можуть бути наслідки,

Епштайн: Лондонський "Таймс" перед кількома днями категорично зажадав, щоб започатковано старання для переведення перевірки звідомлень комісії Воррена. Це мусить статися, щоб обтяжуючі поголоски були вияснені, а поставлені запитання мали переконуючу відповідь. А ті запитання ось такі:

1. Де є знімки з обдукції і рентгенові фільми з тіла Джана Ф. Кеннеді.
2. Чи Освальд був агентом ФБІ?
3. Скільки було вистрілів і з котрої сторони вони прийшли? Скільки знайдено куль?

Представник "Квік": Чи в наслідок опублікування можуть бути сумніви щодо комісії Воррена? Чи вона є правильно-законною інституцією і чи покликана до цього завдання? Це ж бо вже міжнародне домагання, щоб убивством президента зайнялася кримінальна поліція, а не одна групка довірених президентові політиканів.

Епштайн: Комісія Воррена буде зложена з сімох визначних особистостей З'єдинених Держав Америки. Нова назначена державою комісія повинна тільки так робити, щоб мати загальне признання, що її робота буде добре виконана. Це, фактично, не було би нічого іншого, тільки направа зроблених дотепер помилок. Властивої користи з того не було б ніякої. Але, до провірення справи є потрібний штаб. Він є потрібний до передання справи новій комісії. Ця нова комісія повинна складатися з людей, які своїми способами і своїм образуванням більше до цього надаються, аніж попередні.

Представник "Квік": Є ще дальші запитання, на які не можна сподіватися відповіді від комісії. Чи фалшивий Освальд (двійняк) був зідентифікований? Бо ж вже доказано, що чоловік, який називав себе Освальдом, кілька днів перед атентатом, поробив фалшиві індиції, щоб обтяжити правдивого Освальда. Комісія не вияснила цієї так замотаної афери.

Епштайн: Є одна оглуплююча історія про другого Освальда. Вона ось так представляється: Кубинське посольство в місті Мексико, заінсталювало в своїм домі фотографічні камери, які автоматично фотографують кожного, хто тільки до них входить. Коло посольства стоїть озброєна служба ФБІ, яка зголошує в посольстві наперед кожного відвідувача.

Перед атентатом прийшов до посольства один чоловік, що так само був одягнений, як Лі Гарвей Освальд. Отже, озброєна служба ФБІ, що сторожила тоді того посольства, ствердила, що в посольстві явився Лі Гарвей Освальд.

По атентаті появилися знимки, які вийшли з камер кубинського посольства. Ці знимки були провірені і

порівняні. Однак чоловік, який був так одягнений, як Освальд, не був Освальдом. Його прізвище було інше. Що ж це був за чоловік — публічна опінія до нині не знає. Не знає також, з якою таємницею він туди приїхав і чому одягнувся так, як одягався Освальд.

Комісія Воррена мусить дати відповідь і на це питання.

ХТО ПЕРЕТЯВ НИТКУ, ЩО ВЕЛА ДО ЗМОВИ НА ПРЕЗИДЕНТА

Факт убивства президента ЗДА сколихнув опінією всього світа. На обличчях світових дипломатів зарисувався знак запитання, хто і чому убив президента, а між детективами світа зачалася метушня, щоб викрити законспіровану загадку вбивства.

Перше підозріння падало на агентів Советського Союзу й очі державних мужів були звернені на Схід. Увагу відвернув німецький журнал "Дер Шпігель", який сказав, що вбивників треба шукати не в Советському Союзі, але внуттрі американської кліки змовників.

Зачалася ревізія приготувань до поїздки в Техас, детальні розмови президента, віцепрезидента й найближчих співпрацівників перевірено дбайливо, з якої рушниці був стріл, чи збоку, ззаду, чи спереду... Провірено звідомлення Комісії Воррена, в якій знайдено масу неточностей, перекручень, недоказань, і т. д. і т. д. Світова преса зацікавилася засекреченим вбивником. На тему розшуків змовників присвячено тисячі артикулів, сотні розвідок і книжок. Наука, література й пресові агенції поставили справу небувалої трагедії президента Америки на перше місце.

Не лишилася позаду й американська публічна опінія. Преса, радіо й телевізія ставили справу смерти президента також на перше місце. На перших сторінках американських щоденників, тижневиків та інших періодичних видань можна ще й сьогодні побачити крикливі заголовки, що відносилися до президента, або його вбивників.

Американська й канадійська преса звертає на себе увагу тим, що не дошукується збірних змовників, але вдоволяється одним-одиноким убивником Освальдом, про якого вже була мова, а по його смерті скупчує свою увагу на другому вбивникові Джейкобові Рубінштайнові, що на американському континенті скоротив собі ім'я на Джек, а прізвище на Рубі. Як одна, так і друга преса широко розписується про життєпис, характеристику, зайняття, зовнішній вигляд, а навіть одягу неживого вже Рубінштайна, під час коли європейська преса застановляється, звідки пішло джерело змови та де шукати ту, так сильно засекречену організацію, що так вміло і так досконало згладила не лише життя голови великої держави, але й затерла за собою слід.

В цій частині книжки беремо маркантні пресові звідомлення канадійської щоденної преси, яка займається всіми прикметами характеру Джека Рубі, його зайняттями до часу вбивства, його товариством та його одягом. Ця риска сама за себе говорить і звертає увагу на сам предмет цілої трагедії.

Джек Рубінштайн народився в жидівському гетті при вул. Мейкевел в дистрикті Чікаго, ЗДА. Дати його народження не було можна ствердити, бо при ньому не знайдено жодного документу. Припускають, що рік його народження є 1911. Він був шостою дитиною з дев'яти своїх родичів, які імігрували до Америки з Польщі. Джейкоб Рубінштайн походив з бідної родини. Його батько багато разів був без праці, а часто бачили його п'яним. Через те і його мати дуже терпіла.

Малий Джейкоб також терпів від своїх шкільних ровесників, які згіржливо прозивали його "Шпаркі". Але, не тільки Джейкоба прозивали. Знаємо, що в дитячому світі так і водиться, що не треба багато, щоб надати комусь інакше прізвище, яке часто лишається до смерті. Так було із Джейкобом, хоч ім'я Шпаркі не лишилося на ньому. Він його позбувся в Польщі з хвилиною еміграції до Америки, де змінив своє ім'я на Джек Рубі.

В 1923 році його родичі взяли сепарацію, а малого Джейкоба приміщено в сиротинці. З сиротинця ходив він до школи аж до 16 року свого життя. В захиснім домі він отримав опінію темпераментного, моторного, але й непослушного хлопчиська.

Після закінчення 16 року життя, Джейкоб мав різні зайняття, хоч до якоїсь сталої праці він не рвався. А займався він перепродажею квитків на різні спортові виступи, принагідною продажею оріхів, перепродажею купонів на кінські перегони і т. п. Словом, він був немов лямівкою всіх чорних справ у підземному світі.

В 1933 році поїхав зі своїми приятелями до Сан Франціска, де займався розношенням щоденної преси до дверей передплатників. До Чікага він вернувся в 1937 році і був втягнений до юнійної організації працівників на "джонкярді", а коли його звільнили з тої праці, він знову вернувся до розношення газет.

Коротко перебував він у Нью Йорку і як звітує Комісія Воррена, Рубі з кількома приятелями намагався розбити американсько-німецький зв'язок. Знайомство з приятелями давало йому відповідальність за знищення кількох осіб з цього зв'язку.

Коли Рубі лишився без праці, зголосився на механіка на летовищі на півночі, як вивантажувач товарів.

Після праці на летовищі, на пропозицію своєї сестри Мисис Грант, він удався до Даллес та дістав там працю у двох нічних льокалях: у "Вегас" і "Каразель". Тій праці він багато присвячував уваги й енергії, однак не вмів робити грошей. У відношенні до федеральних податків, він дійсно був злочинцем. Умів виминути і закрити дійсний стан прибутків.

Маючи великі грошові обороти, Рубі мав охоту пнятися до клясових людей, однак йому не доставалася ані освіти, ані вродженої інтелігенції. Він, коли був тверезий, зодягався чепурно, та старався своєю поведінкою бути тактовним. Принагідно нав'язав любовні стосунки з одною розведеною бльондинкою, які тривали повних 11 літ. Він старався приподобатися їй і здається так і було в загальній опінії його товаришів. Старався виробити собі опінію порядної людини

й рідко коли вдавався до поліції за допомогою для вдержання порядку в нічних льокалях, у яких працював. Тільки час до часу викидав п'яного (або й твезого) гостя з льокалю, який стрімголов злітав сходами в долину. Як було треба, тоді сам кулаками і штовханцями робив порядок.

Від 1949 до 1963 рр. був тільки вісім разів арештований за те, що своїм способом приводив клієнтелю до порядку, а часом і за те, що продавав алькогольні напитки поза приписаними годинами. За грошеві надуживання ніколи не був оскаржений.

В загальному, Рубі не мав у Далласі ніякого злочину в поліційних реєстрах. Навпаки! Деякі полісмени навіть відвідували його нічний льокаль. Рубі їх вгощував перекусками й напівками, а частенько інформував про "всячину" та розважав поліцистів своїм "товаром".

Вдача Рубі була співчутлива і лагідна. Тільки в деяких випадках був він брутальний, агресивний і безоглядний, коли треба було силою заводити в нічній льокалю лад і порядок. Також був досить спостережливий, бо вмів розпізнавати між численними особами знайомого собі психолога д-ра Роя Шафера, який зараз після арештування 1963 р. його оглядав.

Оце були би важливіші дані про Рубі, які виказало поліційне, судове і лікарське слідства. Деякі прикмети його вдачі спрецизовані, ясні, інші є з різними домішками й не дадуться точно окреслити.

Доктор Шафер заключає, що треба розрізнити великі відхилення в його вдачі й зазначає, що Рубі був конвульсійно хаотичної вдачі. Його сторожено у в'язниці впродовж 24 годин на добу. Сторожа звідомляє, що Рубі посвячував там багато часу на розваги, як гру в чекера, доміно, чи ін. Зі сторожею Рубі поводився некультурно, грубо. Він обманював сторожів при всякій нагоді.

Читав часописи й залюбки прочитував звідомлення Воррена. Також читав з замилюванням жидівське Святе Письмо. Поза тими темами читав новелі й романи на еротичні теми, а також любив переглядати різні слов-

ники. Свій вчинок не уважав злочином і старався себе оправдати.

Зі звідомлення д-ра Люїса Желіона, психіатра медичного факультету в Оклагамському університеті, виходить, що вбивник Освальда вірить, що всі жиди в Америці є кровожадні і є причиною всіх воєн і незгоди на світі і це є їх промах. Також цей психіатр стверджує, що Рубі в останнім часі був пригноблений не в наслідок поповненого злочину, лише в наслідок психічної недуги.

РУБІ ЗАТИРАЄ ВСІ СЛІДИ ЗЛОЧИННОЇ МАФІЇ

В часі переслухання, Рубі вияснив, що трапилася okazія стрінутися з вбивником президента Кеннеді, Лі Гарвеєм Освальд. Рубі використав цю нагоду і моментально і спонтанно здецидувався на ньому пімститися.

А було це зовсім випадково. Рубі пустився був в дорогу до "Східньої Унії", один бльок на захід від поліційної станиці, де перебував Освальд. Рубі спішив, щоби вислати "моні ордер" своїй нічній танечниці, бо був їй довжний. Як тільки зрівнявся з поліційною станицею, вирішив звернути через вул. Мейн, в напрямі поліційної станиці. Дорога вела навпростець, через площу, де паркують авта. Звідтам він побачив натовп народу і постановив також піти між той натовп, щоб дещо довідатися. Нарід тиснувся до підвалля біля в'язниці.

Було коло 11:20 перед полуднем. Рубі припускав, що Освальда переведено до криміналу ще в 10 годині ранку. Тому йому було дивним, чого той натовп зібрався коло криміналу, та й пішов, щоби щось довідатися. Йдучи, майнуло йому через голову, що люди зібралися на страйк, бо товпа хвилювалася. Однак — це не був страйк. То переводила поліція Освальда до даллеського криміналу, віддаленого на одну милю від поліційної станиці.

Поліція дозволила заінсталювати телевізійні апарати для публічного обзнайомлення з трагічною сенса-

цією дня. Дозволила також і журналістам прийти з фотоапаратами для пресових звідомлень. Між них вплутався... Рубі, зрештою знайомий з поліцією зі своїх зайнять.

Коли проваджено підваллям Освальда, Рубі підступив приспішеним кроком і вистрілив у живіт Освальда з лівої сторони. 38-калібровий револьверовий набій був смертельний. По вистрілі, знайомий детектив пізнав Рубі і крикнув: "Джек! Ти є сукин син!"

Джек намагався втікати, але не мав змоги. Він не хотів віддати револьвера. Його легко звалили на землю, розоружили і зв'язали.

Репортер торонтонського щоденника "Телеграм" Пітер Вортінгтон пише, що був у гаражі між свіжо зібраними репортерами. При переводженні слідства він свідчив про вистріл Рубі до Освальда. Він каже, що по вистрілі Рубі ще борикувся і не хотів віддати пістолю. Поліції заявляв, що Освальда забив з пошани до Джакелін Кеннеді, дружини президента.

УВ'ЯЗНЕННЯ РУБІ

Рубі легко звалили до землі, розоружили і зв'язали. Він впродовж свого ув'язнення, аж до передсмертної недуги, уважав себе спадкоємцем геройства і в часі допитів твердив, що забиваючи Освальда, він зробив прислугу вдові по президентові. Також він твердив, що передтим він Освальда не знав і вбив його без нічиєї помочі, ані намови. Також твердив, що в часі вбивства був вповні свідомий свого діла і думав тверезо.

Комісія Воррена звернулася до Линдона Джансона, щоб він зайнявся переведенням докладного слідства з убивником президента Кеннеді. Однак сталося так, що Рубі убиваючи убивника, перетяв усіякі нитки і сліди до джерел убивства. В часі допитів, він був свідомий, що версія, якою він старався умотивувати свій вчинок, не була універсальна. Щоб він міг упорядкувати зміст і сенс своїх зізнань, треба було деякого часу.

А той час не міг устabilізувати зізнань Рубі, бо експерти сказали, що стан його здоров'я погіршується. Слідство набрало темпераменту, але й зізнання Рубі не були ясніші. Справа слідства, замість устabilізувати тло, причину й джерело вбивства — притемнилася. Хоч Комісія Воррена передала керму слідства в довірені собі руки, того слідства не було спроможности перевести.

Рубі був обвинувачений 26 листопада 1963 р. за вбивство Освальда, а слідство розпочалось 14 березня 1964 р. Оборонцем Рубі був Мелвін М. Беллі, адвокат зі Сан Франціска. Оборонець твердив, що його клієнт не міг би мати в Техсасі доброї опінії. Його там знали з провадження нічних льокалів.

Судове слідство вдоволилося тим, що Рубі сам про себе сказав. А йшов він з пляном застрілити Освальда в добрій вірі. Він потішав себе, що стане через той факт національним героєм Америки. Однак, даремний був судовий розгляд...

Кілька днів по судовій процедурі можна було побачити Джека Рубі поблизу його власного подвір'я, де він полагоджував справи приватного характеру. Кілька разів відвідував він свою сестру Мисис Грант в її апартаменті. Вона досить баламутно описала це убивство, що його доконав її брат Рубі.

Рубі бачили також близько муніципального будинку, бачили також недалеко тої в'язниці, до якої крокував перед своєю трагічною смертю небіжчик Освальд.

ПСИХІЧНЕ ПРИГНОБЛЕННЯ РУБІ

Комісія Воррена подає, що Рубі в своїх зізнаннях признався, що почувався до морального обов'язку стати в обороні улюбленого президента. В дальших допитах Рубі виявив, як поступала з ним поліція Даллесу.

У відношенні до судового розгляду справи поліція запевнила Рубі, що вчинки світового жидівства були і є все добрі. Однак Рубі тим не вдоволявся. Він все

мав свої переконання й не легко сприймав навіть док-зани чужі твердження.

Не лише психічне пригноблення звалило Рубі з ніг, Він почувався не ліпше фізично. Рубі вчепився сухий кашель. Д-р Джан В. Калленган — в'язничний лікар припускав, що недуга Рубі зв'язана з нервами. Д-р Калленган дав Рубі ін'єкцію пенесиліну і приписав сироп проти кашлю. В перших днях грудня, коли лікар вернувся зі шпиталю й увійшов до кімнати, де лежав Рубі, увійшов також шериф І. Е. Декер. Шериф хотів порозмовляти з Рубі. Рубі тоді сказав шерифові, що зле відчувається. Шериф Декер вирішив, що Рубі треба перевезти до шпиталю в Паркдейл, до лікарського перегляду. Лікарське консиліум ствердило, що Рубі має запалення легенів. Однак, на тому ще не кінець.

Наступного дня ствердили лікарі, що Рубі хворий на рака. Зачалися частіші оглядини і перевірки впродовж тижня, а по тижневі стверджено, що рак невилічимий.

Д-р Френкель спочатку не виявляв автопсії рака, він лікував запалення легенів. Аж д-р Ровз виявив недугу рака. Він не знайшов ніякого знаку епілепсії, або інших недуг, які попереджали би цю невилічиму недугу.

Адвокати Рубі твердили, що вбивник Освальда є хворий на епілепсію, однак це виявилось недійсним. Доктор Френкель, лектор катедри внутрішніх недуг медичної колегії Савт Вест, заявив коло 20-ом спеціалістам і піклувальникам, які там працювали, що Рубі помер. Доктор Френкель виявив тоді автопсію, що викритий рак у легенях Рубі був не до вилічення. Рентген виявив зменшення потовщення в лівій легені, але це відкриття не дало нічого нового. Це завжди так діється в наслідок діяння недуги рака — звітував доктор Френкель.

ЯКЕ МІСЦЕ В ІСТОРІЇ АМЕРИКИ ЗАЙМЕ РУБІ?

Знаємо вже з всесвітньої історії, що деякі люди, які не всілі доконати якогось світлого вчинку, а бажали б увійти в історію, пускаються навіть на найгірший злочин. Прикладом у старинній історії Греції був Ефіяльт, який зрадив свій нарід в найтяжчій ситуації, тільки тому, щоб увійти до історії.

Як Освальд, так і Рубі пішли на подібні злочинні дороги. Нема підозріння, що їх бажанням було увійти до історії. Причина їх злочинів була зовсім інша, покищо укрита перед загалом людства.

Про характеристику Рубі було вже сказано. Зрештою, цілий опис його злочину вже багато говорить про нього самого. Для доповнення подаємо ще деякі деталі про його особу.

Рубі, заки пішов до шпиталю, важив 147 фунтів. У шпиталі стратив 30 фунтів на вазі. В'язнична сторожа, що пильнувала Рубі відносилася до нього тактовно, бо все ж таки вважала, що він не належить до найнижчої кляси злочинців. Він не поповнив злочину ані на тлі грабунку, ані сексуальним, а вважав себе героєм дня.

Чейже він, Джек Рубі до 24 листопада 1963 року провадив звичайно нічні льокалі в Даллесі. Дарма, що в тому льокалю були напівнагі повії. Він в тій царині в нічому не провинився. Це ж зовсім належить до американського культу життя. Аж одного гарного дня, в неділю, він стався історичною особою з хвилиною, коли одним вистрілом з револьвера забив Лі Гарвей Освальда, згодного вбивника президента Америки Джана Кеннеді. Цього злочину Рубі доконав у присутності американської поліції й великого числа безпосередніх свідків, не вчислюючи телевізійної передачі.

24-річний Лі Гарвей Освальд був арештований в місті Даллес і в часі перепроводжування його підваллям з поліційної станиці до в'язничних заведень ще не просліджений Освальд знайшов смерть. Сам факт, без зайвих коментарів сам про себе говорить аж багато. Зі смертю Освальда зійшла з цього світа вся таємниця змовників на життя Кеннеді.

Але, пощмі! Ми знаємо вже, що перед самим віздом Президента Кеннеді до Тексас, зайшла нервова суперечка між ним і віцепрезидентом, а це вже проблиск, який відкриває рубець заслони.

Колишній Даллес, порізнений неприємностями, тепер з'єднався в тому, що там був замордований Освальд. Смерть Освальда була передана через телевізійну сітку. Комісія Воррена зідентифікувала Освальда, як убивника президента Кеннеді. Про Освальда була вже мова передше. Тепер на черзі другий убивник Освальда — Рубі. Він був зголошений лікареві, що хворий на запалення легенів. Шериф Бил Декер зарпортував узяти його до шпиталю. Там лікарі розпізнали в ньому недугу рака.

Конгресові рекорди, які належать до секретів першої якості подають, що коли Рубі лежав у ліжку вмираючий, компетентні чинники перевели з ним інтерв'ю. В тих рекордах сказано, що зізнання Рубі зроблені в 46-ти мінутах. Там говориться про вступні пояснення, а саме розмова Рубі тривала тільки три мінуги.

ОСТАННІ ХВИЛИНИ ЖИТТЯ РУБІ

Ще заки Рубі був здоровий, рекордовано з ним допити. Ті допити були зарекордовані в Паркдейл, небагато днів перед його смертю. Рубі не знав, що його розмову рекордують. Він говорив без підозрінь, що в кишені поліції були засекречені тейпрекорди.

Мимовільна охорона Рубі знаходилася також у шпитальній кімнаті. Крім одної особи, яка стало перебувала для охорони Рубі в кімнаті, були ще дві особи на шпитальнім коридорі близько дверей, де була кімната Рубі.

З того рапорту довідуємося, що присутня охорона не розуміла деяких висловів Рубі. Брат Рубі Ірл розмовляв з Джеком по-жидівськи. Брат Джека мав схований у кишені маленький фонограф, який цілу розмову записував. Рубі здебільшого говорив по-англій-

ськи, але були деякі вискази й по-жидівськи. Розмова була зв'язана з днем 24 листопада 1963 року.

Джек Рубі не мав апетиту, все, що з'їв, мусів вернути. В наслідок того вже впродовж 10 днів він стратив на вазі більше, як 10 фунтів. Рубі мав також висловитися перед братом, що стратив вже охоту до життя.

Зовнішній вигляд Рубі був статечний. Він прожив 55 літ, був сильно збудований. Перед самою смертю був сильно вихудлий. Помер 3 січня 1967 р. в тому самому шпиталі, в якому помирали недобитий президент Джан Кеннеді й його убивник Лі Гарвей Освальд з руки Рубі, перед трьома роками. Лікарська Комісія під проводом доктора Ірл Ровза, голови медичної області Даллесу ствердили, що 55-літній Рубі був невилічимо хворий на рака й помер передчасно на сціп крові в легенях.

Доктор Ровз, що переводив автопсію над небіжчиком, сказав, що сціп крові постав у носі день перед смертю, доплив до легенів і спричинив смерть 3 січня 1967 року о 10:30 год. рано. Він також сказав, що сціп крові був досить масивний і мимо всіх заходів, був би неминуcho спричинив смерть у випадку, якщо б Рубі не був обтяжений недугою рака. Все ж таки, недуга рака буде уважатися головною причиною смерти.

Доктор Е. Френкель, шеф медичного району, який опікувався небіжчиком від 9 грудня 1966 року, заявив, що ознаки сціпу крові появилися коло 11 години попереднього дня на тілі Рубі. Цей сціп зачав розвиватися. Йому дано кисень для віддиху і здавалося, стан здоров'я Рубі покращав. Здавалося, що Рубі, останнього ранку почувався вже добре. Зі зізнання доктора Френкеля виходить, що Рубі перейшов нормальну шпитальну процедуру. Останнього дня відбув купіль, замовив собі на снідання двоє яєць, був в добрім настрою, веселий і вдоволений.

Коло 9 години ранку останнього дня, відчув Рубі спазми болю, а за годину і пів прийшла смерть. Доктор Френкель зарядив негайно лікарські заходи.

Одна з сестер Рубі, Мисис Ева Грант і брат Ірл Рубі були присутні при смерті Рубі. З огляду на шпитальний порядок, вони були у ждальні. Тіло небіжчика перевезено з Даллес літаком до Чікаго, де його похоронено.

ДВА ВБИВСТВА І ЗБІГ ОБСТАВИН

Америка вже пережила подібне вбивство в часі свого державного й суспільного розвитку. 1860 р. вбито президента Лінкольна, визначного борця за громадянські права американських громадян.

Між вбивством президента Кеннеді і вбивством президента Лінкольна є багато схожостей, які впроваджують читача в подив. Ці схожості подає американський тижневик "Ньюзвік" з датою 10 серпня 1964 р.:

Обидва президенти, Лінкольн і Кеннеді боролись за громадянські права американських громадян.

Лінкольн був вибраний на президента 1860, а Кеннеді 1960.

Обидва президенти були вбиті в п'ятницю й обидва згинули в присутності своїх дружин.

Обидвох куля поцілила в голову, ззаду.

Наступниками як Лінкольна, так і Кеннеді були два сенатори, південноамериканські демократи з прізвищем Джонсон.

Ендрю Джонсон народився 1808 року, а Ліндон Джонсон 1908 року.

Обидва вбивники Джон Вілкс Бут і Лі Гарвей Освальд були з півдня і прихильниками непопулярних політичних течій.

Обидва вбивці були забиті, заки станули на суд.

Дружинам обидвох президентів у час перебування в Білому Домі, померла дитина.

Секретар президента Лінкольна, який звався Кеннеді, радив президентові не йти до театру; секретар президента Кеннеді, що зветься Лінкольн, радив не їхати до Даллесу.

Убивник Бут стріляв до Лінкольна в театрі і втік до магазину; Освальд стріляв до Кеннеді з магазину і втік до театру.

Прізвища обидвох президентів Лінкольна і Кеннеді мають по 7 літер. Прізвища Andrew Johnson і Lyndon Johnson мають по 13 літер;

Прізвища John Wilkes Booth і Lee Harwey Oswald мають по 15 літер.

За президентури Лінкольна Америка зачинала підноситися по щаблях на висоту економічного й суспільного добробуту, за президентури Кеннеді вона стоїть на кульмінаційнім пункті свого розвитку, подібно, як колись стояла Римська імперія.

ВИСИЛКОВА КНИГАРНЯ

“ ВІЛЬНОГО СЛОВА ”

ЗАМОВЛЕННЯ

☐	У КИЄВІ В 1940 РОЦІ, С. Парфанович	\$0.50
☐	НАШІ ДНІ, С. Парфанович	\$0.80
☐	УКРАЇНСЬКІ КОЛЯДКИ, 78 різних з нотами	\$1.00
☐	СВЯТА ЗЕМЛЯ, о. д-р Юрій Федорів	\$1.50
☐	ПЕРШЕ ВИДАННЯ "КОБЗАРЯ" з 1843 року	\$3.00
☐	ЛЬВІВСЬКА БРАТІЯ, Є. Загачевський	\$2.50
☐	МИКОЛА ЛИСЕНКО, В. Андрієвський	\$0.50
☐	КАЛЕНДАРІ "СЛОВО", 1961, 1962 і 1964, 1965 і 1966 по	\$1.00
☐	У ВЕЛИКОМУ РЕЙДІ, спомини командира УПА Громенка Гетьманича Данила Скоропадського	1.50 2.00
☐	ДВІ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, В. Кубійович - В. Маркусъ	1.00
☐	НА БАГРЯНОМУ КОНІ РЕВОЛЮЦІЇ, Б. Кравців	0.50
☐	УКРАЇНСЬКА НАУКА В КОЛОНІАЛЬНИХ ПУТАХ, Д. Соловій	1.50
☐	ПОЛІТИКА ЦК КПСС — Д. Соловій	0.75
☐	ЗЛОЧИНИ МОСКВИ, документи	0.50
☐	УКРАЇНСЬКИЙ СТУДЕНТ, в англ. мові, д-р В. Ю. Данилів	1.50
☐	ЕМІГРАНТ, вірші, В. Охрименко	1.50
☐	НА РОЗДОРІЖЖЯХ СМЕРТИ, М. Приходько	2.50
☐	ВІЧНІ ОГНІ, Докія Гүменна	2.00
☐	5 ІДЕЙ, ЯКІ ЗМІНЮЮТЬ СВІТ, Барбара Ворд	2.00
☐	ПИТАННЯ НАЦ. ПОЛІТИКИ СРСР, В. Маркусъ- Я. Пеленський	0.75
☐	КОЛОНІАЛЬНИЙ ВИЗИСК — ОСНОВА СОВ. ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ, К. Кононенко	0.20
☐	ЛЕГЕНДА Й ДІЙСНІСТЬ (в укр. мові), збірник статей —	0.75
☐	MYTH AND REALITY (в англійській мові)	0.75
☐	УКРАЇНСЬКІ КУЛЬТУРНІ ДІЯЧІ УРСР, Віктор Петров	0.75
☐	РОДИНА ГОЛЬДІВ, повість, Ярослава Острук	2.50
	тверда оправа \$3.00, — м'ягка	2.50
☐	КИЇВСЬКІ І ГАЛИЦЬКІ МИТРОПОЛИТИ, о. І. Назарко, ЧСВВ (в твердій оправі)	5.00

☐	НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНИ, Теофіль Коструба	3.00
☐	КАТОЛИЦТВО І ПРАВОСЛАВІЄ, о. Севастіян Сабол, ЧСВВ	3.00
☐	НАРИСИ З ЦЕРКОВНОЇ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ Х-ХІІІ СТ., Теофіль Коструба	2.00
☐	ОВ'ЄДНАННЯ ЦЕРКВИ Й ІДЕЯ ПАТРІАРХАТУ В КИЄВІ, Ісидор Нагаєвський	1.00
☐	ЯК МОСКВА НИЩИЛА УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ, Т. Коструба	0.50
☐	ВІДРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ (Митр. Липківський)	3.00
☐	ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ, д-р І. Тесля	3.00
☐	ЖИВІ ЛЕГЕНДИ, Олександр Де	2.00
☐	ПІСНЯ СЕРЦЯ, Олександр Де	2.00
☐	ПОЛУМ'Я, роман, Ю. Радзикович	\$4.50
☐	СТЕПОВА КВІТКА, роман, Микола Лазорський	4.50
☐	УКРАЇНСЬКА МУЗИКА, А. Рудницький (оправ.)	10.10
☐	ХРИЗАНТЕМИ, Уляна Кравченко (оправ.)	5.50
☐	ЛОГОС, С. Риндика	\$2.50
☐	БАБУНИНІ КАЗКИ, Т. Білецька	\$1.50
☐	Я ВИБРАВ ВОЛЮ, документарна книжка	\$3.00
☐	ТАВРО МЕФІСТОФЕЛЯ, п'єса на 3 дії, Софія Будко	0.50
☐	ВЕСНА, чотири п'єси для дітей, Софія Будко	0.50
☐	ЗА УКРАЇНУ, Опис подорожі по ЗДА і Канаді	
☐	В'ЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ, Ідеал Трудової Монархії	2.00
☐	ПРИГОДИ ГНОМИКА РОМТОМТОМІКА, В. Завадовича,	
☐	ТРИ КАЗОЧКИ, Іванна Савицька	1.50
☐	НЕЗАБУДЬКИ (декламації), Іванна Савицька	2.00
☐	ДЕННИК РОМЦЯ (оповідання), Іванна Савицька	2.00
☐	КОЗАК НЕВМИРАКА, Л. Храплива	2.25
☐	НА ВЕСЬ БОЖИЙ РІК, декламатор, Л. Храплива	1.50
☐	ПИСАНКА УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ, Л. Храплива	1.65
☐	РОСТИКОВА КАЗКА, Л. Храплива	1.00
☐	ІЛЮСТРАЦІЇ Ніни Мудрик-Мриц	1.65
☐	СОЙМ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ, С. Росоха	\$1.00
☐	ПІД ЧОРНИМ НЕБОМ, М. Ласовська	2.50
☐	МОЯ УЧАСТЬ В ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАННЯХ, О. Станімір	2.50
☐	ПОРА СКАЗАТИ ПРАВДУ ПРО НАШІ ВИЗВОЛЬНІ	
☐	ЗМАГАННЯ, д-р С. Шевчук	2.00
☐	НА СХРЕЩЕНИХ ДОРОГАХ, в оправі, С. Парфанович	5.00
☐	ЛЮБЛЮ ДІБРОВУ, С. Парфанович	2.50
☐	ЧАРІВНА ДІБРОВА, С. Парфанович	2.50
☐	ЛЮБЛЮ ДІБРОВУ, оповідання, С. Парфанович	\$1.60
☐	ВІРНИЙ ПРИЯТЕЛЬ, повість з життя людей і kota, С. Парфанович	\$5.00
☐	НА СХРЕЩЕНИХ ДОРОГАХ, мемуарна повість,	

- С. Парфанович \$5.00
- ТАКИЙ ВІН БУВ, пов. з минулого і пса, С. Парфанович \$3.00
- ЧАРІВНА ДІБРОВА, II том оповідань з Діброви,
С. Парфанович \$2.50
- УКРАЇНСЬКА СТАРОДАВНІСТЬ, П. Крат \$2.50
- ЩО ВАРТО ЗНАТИ, Юліян Мовчан, в тверд. оправі \$4.00
- ТРИЛОГІЯ МАЗЕПА, Б. Лепкий \$21.00
- ЗМОВА НА ЖИТТЯ ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ

Ім'я і прізвище:

Адреса:

.....

"VILNE SLOVO"

196 Bathurst St.

— Tel.: 368-7282 —

Toronto 2-B, Ont.

Canada

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

ПОШИРЮЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

Вільне Слово *The Free Word*

Річна передплата в Канаді — \$6.00

Поза Канадою — \$7.00

ЧИТАЙТЕ!

ПОШИРЮЙТЕ!

ВИДАННЯ "ВІЛЬНОГО СЛОВА":

1. Константин Біда: "НА ВЕРШИНАХ ІДЕЇ І ФОРМИ"
(вичерпано)
 2. Микола Приходько: "ДАЛЕКИМИ ДОРОГАМИ"
повість у двох томах із визвольної боротьби українського народу (1928-1958) — (вичерпано)
 3. Календарі "СЛОВО" від 1961 р. — — — — — \$1.00
 4. Володимир Шелест: "КНЯЖА УКРАЇНА У СЛОВІ
О ПОЛКУ ІГОРЕВИМ" — — — — — \$0.50
 5. Віктор Андрієвський: МИКОЛА ЛИСЕНКО — батько
української музики. Видання з нагоди 120-ліття
його народин і 50-ої річниці смерти — — — — — \$0.50
 6. ТАРАС ШЕВЧЕНКО — збірник з нагоди 100-их ро-
ковин з дня смерти Пророка України — — — — — \$0.50
 7. З ДІЯЛЬНОСТІ КАНАДІЙСЬКОГО НТШ за р. 1960-61 \$0.50
 8. W. George Danyliw: THE UKRAINIAN STUDENT
AND HIS ORGANIZATIONS IN THE WORLD — — — — — \$1.50
 9. М. Ласовська: ПІД ЧОРНИМ НЕБОМ, оповідання \$3.50
 10. А. Кущинський: ТРИЗУБ З ХРЕСТОМ І БЕЗ ХРЕСТА \$0.50
 11. Проф. д-р Петро Стерчо: КАРПАТО-УКРАЇНСЬКА
ДЕРЖАВА — на замовлення
 12. С. Будько: ДРАМАТИЧНІ ТВОРИ — — — — — \$1.50
- Замовлення надсилати на адресу "Вільного Слова":

"VILNE SLOVO"

196 Bathurst St. — Toronto 2-B, Ont. — Canada

